

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

I *Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk*

Kommissionens förordning (EG) nr 1020/1999 av den 18 maj 1999 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 1

Kommissionens förordning (EG) nr 1021/1999 av den 18 maj 1999 om ändring av förordningarna (EG) nr 1666/98, nr 1667/98, nr 1735/98, nr 1759/98, nr 1760/98 och nr 2198/98 om inledandet av stående anbudsinfordringar för export av korn som innehas av vissa interventionsorgan 3

Kommissionens förordning (EG) nr 1022/1999 av den 18 maj 1999 om ändring av förordningarna (EG) nr 1123/98 och (EG) nr 1641/98 om inledandet av stående anbudsinfordringar för export av råg som innehas av vissa interventionsorgan 5

Kommissionens förordning (EG) nr 1023/1999 av den 18 maj 1999 om inledande av en stående anbudsinfordran för återförsäljning på den inre marknaden av 283 000 ton majs som innehas av det franska interventionsorganet 7

★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1024/1999 av den 18 maj 1999 om ändring av förordning (EG) nr 1595/98 om ändring av förordning (EG) nr 2603/97 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för import av ris med ursprung i AVS-staterna och de utomeuropeiska länderna och territorierna (ULT) och om fastställande av vissa särskilda föreskrifter för den delvisa återbetalningen av importtullar för ris från AVS-staterna 8**

Kommissionens förordning (EG) nr 1025/1999 av den 18 maj 1999 om ändring av importtullar inom spannmålssektorn 9

Kommissionen

1999/329/EG:

- * Kommissionens beslut av den 12 april 1999 om ett förfarande enligt artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget och artiklarna 53 och 54 i EES-avtalet (Ärenden nr IV/D-1/30.373 – P&I-Clubs/IGA och IV/D-1/37.143 – P&I Clubs) ⁽¹⁾ [delgivet med nr K(1999) 221] 12

Europeiska centralbanken

1999/330/EG:

- * Europeiska centralbankens beslut av den 9 juni 1998 om antagandet av anställningsvillkoren för Europeiska centralbankens personal, ändrade den 31 mars 1999 (ECB/1998/4) 32

1999/331/EG:

- * Europeiska centralbankens beslut av den 1 december 1998 om de nationella centralbankernas procentandelar i fördelningsnyckeln till Europeiska centralbankens kapital (ECB/1998/13) 33
- * Arbetsordning för Europeiska centralbanken, ändrad den 22 april 1999 34

Rättelser

- * Rättelse till rådets förordning (EG) nr 2797/98 av den 17 december 1998 om att ersätta bilagan till förordning (EG) nr 1255/96 om tillfälligt upphävande av den gemensamma tulltaxans autonoma tullsatser för vissa industri- och jordbruksprodukter (EGT L 352 av den 29.12.1998) 40
- * Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 455/95 av den 28 februari 1995 om ändring av förordningarna (EEG) nr 1547/87 och (EEG) nr 1589/87 om inköp av smör av interventionsorgan och förordningarna (EEG) nr 2191/81 och (EEG) nr 570/88 om beviljande av stöd för inköp av smör och försäljning av smör till nedsatt pris till särskilda kategorier av konsumenter och industrier (EGT L 46 av den 1.3.1995) 40
- Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 992/1999 av den 10 maj 1999 om leverans av spannmål som livsmedelsbistånd (EGT L 121 av den 11.5.1999) 41
- Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 1019/1999 av den 17 maj 1999 om återinförande av förmånstullar vid import av prydnadsnejlikor (på kvist) med ursprung i Israel (EGT L 124 av den 18.5.1999) 41

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1020/1999**av den 18 maj 1999****om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1498/98⁽²⁾, särskilt artikel 4.1 i denna, och

med beaktande av följande:

I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguay-rundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de

produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 19 maj 1999.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 maj 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 337, 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EGT L 198, 15.7.1998, s. 4.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 18 maj 1999 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(EUR/100 kg)

KN-nr	Kod för tredje land ⁽¹⁾	Schablonvärde vid import
0702 00 00	052	105,2
	068	92,4
	999	98,8
0707 00 05	052	86,3
	064	41,3
	628	129,4
	999	85,7
0709 90 70	052	54,4
	999	54,4
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	204	45,2
	212	63,8
	600	46,3
	624	48,7
	999	51,0
0805 30 10	388	113,6
	999	113,6
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388	80,4
	400	103,3
	508	72,8
	512	72,7
	524	77,7
	528	64,4
	804	100,9
999	81,7	

⁽¹⁾ Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2317/97 (EGT L 321, 22.11.1997, s. 19).
Koden "999" betecknar "övriga ursprung".

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1021/1999

av den 18 maj 1999

om ändring av förordningarna (EG) nr 1666/98, nr 1667/98, nr 1735/98, nr 1759/98, nr 1760/98 och nr 2198/98 om inledandet av stående anbudsinfordringar för export av korn som innehas av vissa interventionsorgan

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål⁽¹⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96⁽²⁾, särskilt artikel 5 i denna, och

av följande skäl:

- (1) I kommissionens förordning (EEG) nr 2131/93⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 39/1999⁽⁴⁾, fastställs förfarandet vid och villkoren för försäljning av spannmål som innehas av interventionsorganen.
- (2) Det är nödvändigt att senarelägga den sista delanbudsinfordran inom ramen för anbudsinfordran enligt förordningarna (EG) nr 1666/98⁽⁵⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 631/1999⁽⁶⁾, (EG) nr 1667/98⁽⁷⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 468/1999⁽⁸⁾, (EG) nr 1735/98⁽⁹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 438/1999⁽¹⁰⁾, (EG) nr 1759/98⁽¹¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2642/98⁽¹²⁾, (EG) nr 1760/98⁽¹³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 849/1999⁽¹⁴⁾, samt förordning (EG) nr 2198/98⁽¹⁵⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2694/98⁽¹⁶⁾.
- (3) Den föreskrivna anbudsinfordran för export från interventionslagren är ovanlig på så sätt att den även omfattar slutet av regleringsåret, d.v.s. juni 1999. För de anbud som lämnas in mellan den 3 och 30 juni 1999 är leverans alltså möjlig först från och med den 1 juli 1999. Därmed bör undantag göras från artikel 16 första stycket i

förordning (EEG) nr 2131/93, där det föreskrivs en längsta tidsfrist på en månad från det att anbudet mottages till dess betalning sker.

- (4) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Efter artikel 2.1 i förordningarna (EG) nr 1666/98, nr 1667/98, nr 1735/98, nr 1759/98, nr 1760/98 och nr 2198/98 skall följande införas:

”För anbud som lämnas in den 3 juni 1999 eller senare får tullformalitetserna för export fullgöras tidigast den 1 juli 1999.”

Artikel 2

Artikel 4.2 i förordningarna (EG) nr 1666/98, nr 1667/98, nr 1735/98, nr 1759/98, nr 1760/98 och nr 2198/98 skall ersättas med följande:

”2. De anbud som lämnas in mellan den 3 och 30 juni 1999 inom ramen för denna anbudsinfordran skall endast godkännas då de åtföljs av ett skriftligt åtagande om att exportera först från och med den 1 juli 1999. Anbudet får inte åtföljas av någon ansökan om exportlicenser enligt artikel 44 i kommissionens förordning (EEG) nr 3719/88 (*).

(* EGT L 331, 2.12.1988, s. 1.”

Artikel 3

Artikel 5.3 i förordningarna (EG) nr 1666/98, nr 1667/98, nr 1735/98, nr 1759/98, nr 1760/98 och nr 2198/98 skall ersättas med följande:

”3. Tidsfristen för den sista delanbudsinfordran skall löpa ut den 30 september 1999 kl. 9.00 (lokal tid i Bryssel).”

⁽¹⁾ EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 126, 24.5.1996, s. 37.

⁽³⁾ EGT L 191, 31.7.1993, s. 76.

⁽⁴⁾ EGT L 5, 9.1.1999, s. 64.

⁽⁵⁾ EGT L 211, 29.7.1998, s. 12.

⁽⁶⁾ EGT L 80, 25.3.1999, s. 9.

⁽⁷⁾ EGT L 211, 29.7.1998, s. 17.

⁽⁸⁾ EGT L 56, 4.3.1999, s. 24.

⁽⁹⁾ EGT L 217, 5.8.1998, s. 13.

⁽¹⁰⁾ EGT L 52, 27.2.1999, s. 31.

⁽¹¹⁾ EGT L 221, 8.8.1998, s. 8.

⁽¹²⁾ EGT L 335, 10.12.1998, s. 12.

⁽¹³⁾ EGT L 221, 8.8.1998, s. 13.

⁽¹⁴⁾ EGT L 107, 24.4.1999, s. 8.

⁽¹⁵⁾ EGT L 277, 14.10.1998, s. 9.

⁽¹⁶⁾ EGT L 338, 15.12.1998, s. 10.

Artikel 4

Följande artikel 5a skall införas i förordningarna (EG) nr 1666/98, nr 1667/98, nr 1735/98, nr 1759/98, nr 1760/98 och nr 2198/98:

"Artikel 5a

För de anbud som lämnas in mellan den 3 och 30 juni 1999 skall följande gälla:

- Trots vad som sägs i artikel 16 första stycket i förordning (EEG) nr 2131/93 skall spannmålet betalas senast den 31 juli 1999.
- Trots vad som sägs i artikel 16 tredje stycket i förordning (EEG) nr 2131/93 skall priset vid försäljning för export vara det som anges i anbudet."

Artikel 5

Följande artikel 5b skall införas i förordningarna (EG) nr 1666/98, nr 1667/98, nr 1735/98, nr 1759/98, nr 1760/98 och nr 2198/98:

"Artikel 5b

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 17.3 i förordning (EEG) nr 2131/93 skall säkerheten för de licenser för vilka ansökan inlämnas mellan den 3 och 30 juni 1999 enligt artikel 17.2 andra strecksatsen frisläppas först när bevis har givits på att tullformaliteterna vid export fullgjorts den 1 juli 1999 eller därefter."

Artikel 6

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 maj 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1022/1999

av den 18 maj 1999

om ändring av förordningarna (EG) nr 1123/98 och (EG) nr 1641/98 om inledandet av stående anbudsinfordringar för export av råg som innehas av vissa interventionsorgan

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

Artikel 1

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål⁽¹⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96⁽²⁾, särskilt artikel 5 i denna, och

Efter artikel 2.1 i förordningarna (EG) nr 1123/98 och (EG) nr 1641/98 skall följande införas:

”För anbud som lämnas in den 3 juni 1999 eller senare får tullformalitetserna för export fullgöras tidigast den 1 juli 1999.”

av följande skäl:

Artikel 2

(1) I kommissionens förordning (EEG) nr 2131/93⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 39/1999⁽⁴⁾, fastställs förfarandet vid och villkoren för försäljning av spannmål som innehas av interventionsorganen.

Artikel 4.2 i förordningarna (EG) nr 1123/98 och (EG) nr 1641/98 skall ersättas med följande:

”2. De anbud som lämnas in mellan den 3 och 30 juni 1999 inom ramen för denna anbudsinfordran skall endast godkännas då de åtföljs av ett skriftligt åtagande om att exportera först från och med den 1 juli 1999. Anbudet får inte åtföljas av någon ansökan om exportlicenser enligt artikel 44 i kommissionens förordning (EEG) nr 3719/88⁽⁵⁾.”

(2) Det är nödvändigt att senarelägga den sista delanbudsinfordran inom ramen för anbudsinfordran enligt förordningarna (EG) nr 1123/98⁽⁶⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2043/98⁽⁶⁾, och (EG) nr 1641/98⁽⁷⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 492/1998⁽⁸⁾.

(⁽⁵⁾) EGT L 331, 2.12.1988, s. 1.”

(3) Den föreskrivna anbudsinfordran för export från interventionslagren är ovanlig på så sätt att den även omfattar slutet av regleringsåret, d.v.s. juni 1999. För de anbud som lämnas in mellan den 3 och 30 juni 1999 är leverans alltså möjlig först från och med den 1 juli 1999. Därmed bör undantag göras från artikel 16 första stycket i förordning (EEG) nr 2131/93, där det föreskrivs en längsta tidsfrist på en månad från det att anbudet mottages till dess betalning sker.

Artikel 3

Artikel 5.3 i förordningarna (EG) nr 1123/98 och (EG) nr 1641/98 skall ersättas med följande:

”3. Tidsfristen för den sista delanbudsinfordran skall löpa ut den 30 september 1999 kl. 9.00 (lokal tid i Bryssel).”

(4) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

Artikel 4

Följande artikel 5a skall införas i förordningarna (EG) nr 1123/98 och (EG) nr 1641/98:

”Artikel 5a

För de anbud som lämnas in mellan den 3 och 30 juni 1999 skall följande gälla:

⁽¹⁾ EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 126, 24.5.1996, s. 37.

⁽³⁾ EGT L 191, 31.7.1993, s. 76.

⁽⁴⁾ EGT L 5, 9.1.1999, s. 64.

⁽⁵⁾ EGT L 157, 30.5.1998, s. 74.

⁽⁶⁾ EGT L 263, 26.9.1998, s. 15.

⁽⁷⁾ EGT L 210, 28.7.1998, s. 43.

⁽⁸⁾ EGT L 59, 6.3.1999, s. 13.

- Trots vad som sägs i artikel 16 första stycket i förordning (EEG) nr 2131/93 skall spannmålet betalas senast den 31 juli 1999.
- Trots vad som sägs i artikel 16 tredje stycket i förordning (EEG) nr 2131/93 skall priset vid försäljning för export vara det som anges i anbudet.”

Artikel 5

Följande artikel 5b skall införas i förordningarna (EG) nr 1123/98 och (EG) nr 1641/98:

”Artikel 5b

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 17.3 i förordning (EEG) nr 2131/93 skall säkerheten för de licenser för vilka ansökan inlämnas mellan den 3 och 30 juni 1999 enligt artikel 17.2 andra strecksatsen frisläppas först när bevis har givits på att tullformaliteterna vid export fullgjorts den 1 juli 1999 eller därefter.”

Artikel 6

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 maj 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1023/1999

av den 18 maj 1999

om inledande av en stående anbudsinfordran för återförsäljning på den inre marknaden av 283 000 ton majs som innehas av det franska interventionsorganet

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål⁽¹⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96⁽²⁾, särskilt artikel 5 i denna, och

med beaktande av följande:

- (1) I kommissionens förordning (EEG) nr 2131/93⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 39/1999⁽⁴⁾, fastställs förfarandet och villkoren för försäljning av spannmål som innehas av interventionsorganen.
- (2) I den nuvarande situationen på marknaden är det lämpligt att inleda en stående anbudsinfordran för återförsäljning på den inre marknaden av 283 000 ton majs som innehas av det franska interventionsorganet.
- (3) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det franska interventionsorganet skall i enlighet med villkoren i förordning (EEG) nr 2131/93 inleda en stående

anbudsinfordran för återförsäljning på den inre marknaden av 283 000 ton majs som det innehar.

Artikel 2

1. Tidsfristen för inlämnande av anbud under den första delanbudsinfordringen skall vara den 26 maj 1999.
2. Tidsfristen för inlämnande av anbud till den sista delanbudsinfordringen skall vara den 30 juni 1999.
3. Anbudet skall inges till det franska interventionsorganet under adressen:

Office national interprofessionnel des céréales,
21, avenue Bosquet,
F-75341 Paris Cedex 07
(Telex: OFICE 20 04 90F/OFIDM 20 36 62F; Telefax:
(33) 144 18 20 80).

Artikel 3

Senast tisdag, veckan efter utgången av tidsfristen för inlämning av anbud skall det franska interventionsorganet underrätta kommissionen om kvantiteten av och de genomsnittliga priserna på de olika sålda partierna.

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 maj 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 126, 24.5.1996, s. 37.

⁽³⁾ EGT L 191, 31.7.1993, s. 76.

⁽⁴⁾ EGT L 5, 9.1.1999, s. 64.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1024/1999

av den 18 maj 1999

om ändring av förordning (EG) nr 1595/98 om ändring av förordning (EG) nr 2603/97 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för import av ris med ursprung i AVS-staterna och de utomeuropeiska länderna och territorierna (ULT) och om fastställande av vissa särskilda föreskrifter för den delvisa återbetalningen av importtullar för ris från AVS-staterna

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1706/98 om den ordning som skall gälla för jordbruksprodukter och varor som framställs genom bearbetning av jordbruksprodukter med ursprung i stater i Afrika, Västindien eller Stillahavsområdet (AVS) och om ändring av förordning (EEG) nr 715/90⁽¹⁾, särskilt artikel 30.1 i denna, och

av följande skäl:

- (1) I artikel 2.3 c andra stycket i kommissionens förordning (EG) nr 1595/98⁽²⁾ föreskrivs att originalet till ett varucertifikat EUR 1 skall framläggas som bevis på att tullmyndigheterna i den exporterande AVS-staten har erhållit en kompletterande exportavgift.
- (2) Detta villkor har lett till administrativa svårigheter. Därför är det nödvändigt att beviset på att den kompletterande exportavgiften har betalats framläggas i form av en bestyrkt kopia av varucertifikatet EUR 1, med de nödvändiga uppgifterna i fält 7.
- (3) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Artikel 2.3 c andra stycket i förordning (EG) nr 1595/98 skall ersättas med följande:

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 maj 1999.

”Detta bevis skall utfärdas efter framläggande av en kopia bestyrkt av tullmyndigheterna i den medlemsstat där varorna övergick till fri omsättning, vederbörligen ifylld av tullmyndigheterna i det exporterande AVS-landet och med en av följande anmärkningar i fält 7:

Belopp i nationell valuta:

- Tasa complementaria percibida a la exportación del arroz
- Særafgift, der opkræves ved eksport af ris
- Bei der Ausfuhr von Reis erhobene ergänzende Abgabe
- Συμπληρωματικός φόρος εισπραχθείς κατά την εξαγωγή του ρυζιού
- Complementary charge collected on export of rice
- Taxe complémentaire perçue à l'exportation du riz
- Tassa complementare riscossa all'esportazione del riso
- Bij uitvoer van de rijst opgelegde aanvullende heffing
- Imposição complementar cobrada na exportação do arroz
- Riisin viennin yhteydessä perittävä täydentävä maksu
- Särskild avgift för risexport.

(Underskrift och officiell stämpel).”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 215, 1.8.1998, s. 12.

⁽²⁾ EGT L 208, 24.7.1998, s. 21.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1025/1999
av den 18 maj 1999
om ändring av importtullar inom spannmålssektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål⁽¹⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96⁽²⁾,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1249/96 av den 28 juni 1996 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 1766/92 vad avser importtullar inom spannmålssektorn⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2519/98⁽⁴⁾, särskilt artikel 2.1 i denna, och

med beaktande av följande:

Importtullarna inom spannmålssektorn har fastställts i kommissionens förordning (EG) nr 1015/1999⁽⁵⁾.

I artikel 2.1, i förordning (EG) nr 1249/96 föreskrivs att om genomsnittet av de beräknade importtullarna under den period då de tillämpas, skiljer sig med 5 EUR/ton från den fastställda tullen skall en justering som motsvarar denna göras. Denna skillnad har uppstått. Det är därför nödvändigt att justera de importtullar som fastställts i förordning (EG) nr 1015/1999.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagorna I och II till förordning (EG) nr 1015/1999 skall ersättas med bilagorna I och II till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 19 maj 1999.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 maj 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 126, 24.5.1996, s. 37.

⁽³⁾ EGT L 161, 29.6.1996, s. 125.

⁽⁴⁾ EGT L 315, 25.11.1998, s. 7.

⁽⁵⁾ EGT L 123, 13.5.1999, s. 46.

BILAGA I

Importtullar för de produkter som avses i artikel 10.2 i förordning (EEG) nr 1766/92

KN-nummer	Produkt	Tull på import som sker land-, flod- eller havsvägen från hamnar i Medelhavet, Svarta havet eller Östersjön (EUR/ton)	Tull på import som sker luft- eller havsvägen från övriga hamnar ⁽²⁾ (EUR/ton)
1001 10 00	Durumvete av hög kvalitet	46,44	36,44
	av medelhög kvalitet ⁽¹⁾	56,44	46,44
1001 90 91	Vanligt vete, för utsäde	55,15	45,15
1001 90 99	Vanligt vete av hög kvalitet, av annat slag än för utsäde ⁽³⁾	55,15	45,15
	av medelhög kvalitet	89,44	79,44
	av låg kvalitet	101,12	91,12
1002 00 00	Råg	104,21	94,21
1003 00 10	Korn, för utsäde	104,21	94,21
1003 00 90	Korn av annat slag än för utsäde ⁽³⁾	104,21	94,21
1005 10 90	Majs för utsäde av annat slag	104,25	94,25
1005 90 00	Majs av annat slag än för utsäde ⁽³⁾	104,25	94,25
1007 00 90	Sorghum av andra slag än för utsäde	104,21	94,21

⁽¹⁾ För durumvete som inte uppfyller den minimikvalitet för durumvete av medelhög kvalitet som avses i bilaga I i förordning (EG) nr 1249/96, skall den tullsats tillämpas som fastställts för vanligt vete av låg kvalitet.

⁽²⁾ För produkter som anländer till gemenskapen via Atlanten eller via Suezkanalen (artikel 2.4 i förordning (EG) nr 1249/96) kan importören erhålla en nedsättning av tullarna med

— 3 EUR/ton om lossningshamnen ligger i Medelhavet,

— 2 EUR/ton om lossningshamnen ligger i Irland, Förenade kungariket, Danmark, Sverige, Finland eller vid den Iberiska halvöns atlantkust.

⁽³⁾ När villkoren i artikel 2.5 i förordning (EG) nr 1249/96 är uppfyllda kan importören erhålla schablonmässig nedsättning med 14 eller 8 EUR/ton.

BILAGA II

Faktorer för beräkning av tullar

(perioden 14.5.1999 – 17.5.1999)

1. Genomsnittet för tvåveckorsperioden före dagen för fastställande:

Börsnotering	Minneapolis	Kansas-City	Chicago	Chicago	Minneapolis	Minneapolis	Minneapolis
Produkt (% proteiner vid 12 % vattenhalt)	HRS2. 14 %	HRW2. 11,5 %	SRW2	YC3	HAD2	medelhög kvalitet (*)	US barley 2
Notering (EUR/ton)	112,58	95,78	88,88	80,52	134,40 (**)	124,40 (**)	76,63 (**)
Tillägg för golfen (EUR/ton)	—	8,21	3,42	8,66	—	—	—
Tillägg för Stora sjöarna (EUR/ton)	12,81	—	—	—	—	—	—

(*) Negativt bidrag (discount) på 10 EUR per ton (artikel 4.1 i förordning (EG) nr 1249/96).

(**) Fob Duluth.

2. Kostnader för fraktsatser: Mexikanska golfen – Rotterdam: 12,16 EUR/ton, Stora sjöarna – Rotterdam: 25,05 EUR/ton.

3. Tillskott avseende artikel 4.2 tredje stycket i förordning (EG) nr 1249/96: 0,00 EUR/ton (HRW2)
0,00 EUR/ton (SRW2).

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 12 april 1999

om ett förfarande enligt artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget och artiklarna 53 och 54 i EES-avtalet

(Ärenden nr IV/D-1/30.373 – P&I-Clubs/IGA och IV/D-1/37.143 – P&I Clubs)

[delgivet med nr K(1999) 221]

(Endast den engelska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(1999/329/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

med beaktande av rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86⁽¹⁾, senast ändrad genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige, särskilt artiklarna 2, 6 och 8 i denna,

med beaktande av de formella anmälningar om icke-ingripandebesked och undantag som lämnats in i enlighet med artikel 4 i förordning nr 17 för International Group Agreement den 18 juni 1981 och 27 juli 1984, begäran av den 20 februari 1995 om förlängning av undantaget från den 16 december 1985, och anmälningarna om undantag för International Group Pooling Agreement den 7 juli 1998 och International Group Agreement den 21 oktober 1998,

med beaktande av det sammandrag av anmälan och ansökan som enligt artikel 19.3 i förordning nr 17 offentliggjordes för International Group Pooling Agreement

den 14 augusti 1998⁽²⁾ och för International Group Agreement den 21 oktober 1998⁽³⁾,

efter samråd med Rådgivande kommittén för kartell- och monopolfrågor, och

av följande skäl:

A. SAKFÖRHÅLLANDEN

1. INLEDNING

- (1) Detta ärende gäller två avtal som slutits inom International Group of P&I Clubs (nedan kallat IG), nämligen International Group Pooling Agreement (nedan kallat Pooling-avtalet) och International Group Agreement (nedan kallat IGA), och dessa avtals förenlighet med konkurrensreglerna i EG-fördraget och EES-avtalet.
- (2) IGA anmäldes ursprungligen till kommissionen 1981. Kommissionen beviljade ett formellt undantag för avtalet för en tioårsperiod. Denna period löpte ut i februari 1995 och IG begärde då att undantaget skulle förnyas.
- (3) I juni 1997 riktade kommissionen ett meddelande om invändningar i vilket den framförde åsikten att både Pooling-avtalet och IGA utgjorde överträdelser av konkurrensreglerna i EG-fördraget. Detta

⁽¹⁾ EGT 13, 21.2.1962, s. 204/62.

⁽²⁾ EGT C 256, 14.8.1998, s. 2.

⁽³⁾ EGT C 322, 21.10.1998, s. 31.

meddelande om invändningar hade föregåtts av ett klagomål i fråga om Pooling-avtalet från Greek Shipping Co-operation Committee (GSCC) som är en rederiorganisation med säte i London som bevakar frågor som påverkar fartyg, vilka i sista hand ägs av grekiska intressen.

- (4) Efter det att meddelandet om invändningar hade antagits beslutade IG att anpassa sina avtal till EG-fördragets och EES-avtalets konkurrensregler. IG anmälde en ändrad version av Pooling-avtalet i juli 1998 och av IGA i oktober 1998. De kommer att börja tillämpas i februari 1999.

2. PARTERNA

- (5) Marina ansvarsförsäkringsklubbar (P&I Clubs) är ömsesidiga ideella sammanslutningar som tillhandahåller sina medlemmar, dvs. redarna, marin ansvarsförsäkring (P&I). Varje P&I-klubb leds av en styrelse som representerar medlemmarna, men den dagliga administrationen sköts av professionella förvaltare som utses av styrelsen.
- (6) IG är en världsomspännande sammanslutning av P&I-klubbar. Nitton P&I-klubbar är medlemmar i IG (sju från Förenade kungariket, fyra från Bermuda, tre från Luxemburg, två från Norge samt en vardera från Förenta staterna, Japan och Sverige).

3. MARKNADEN FÖR P&I-FÖRSÄKRING

- (7) Direkt marinförsäkring kan delas in i två huvudområden: det ena täcker riskerna för skador på fartyget (skrov, maskineri, m.m.) och erbjuds normalt av kommersiella försäkringsbolag. Det andra, som kallas marin ansvarsförsäkring (P&I), täcker kontraktuella skadestånd och skadestånd till tredjeman och har traditionellt försäkrats av ömsesidiga redarorganisationer, dvs. P&I-klubbar.
- (8) Marin ansvarsförsäkring är ett allmänt begrepp som omfattar försäkring för olika typer av risker: skador eller dödsfall bland besättning, passagerare och andra, kollisionsskador på fartyg, andra tredjemansskador på egendom (t.ex. hamnutrustning), förorening, last och övrigt (t.ex. omkostnader för vrak-

bärgning). De flesta P&I-försäkringsgivare tillhandahåller samtliga dessa försäkringstyper under ett enda kontrakt.

- (9) Cirka 89 % av världstonnaget och nästan 100 % av det europeiska (EU-EFTA) tonnaget försäkras av de P&I-klubbar som är medlemmar i IG. För närvarande erbjuder de försäkringsskydd upp till cirka 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar).
- (10) De enskilda P&I-klubbarnas andelar av världsmarknaden varierar mellan 16,3 % (UK Mutual) och mindre än 1 % (American Club). I tabellen nedan visas varje P&I-klubbs marknadsandelar för försäkringsåret 1998 – 99 ⁽¹⁾.

P&I-klubb	Försäkrat tonnage (miljoner brt.)	Marknadsandel (%)
American	5,3	0,98
Britannia	58,6	10,78
Gard	52,9	9,73
Japan Club	41,7	7,67
Liverpool & London	6,5	1,2
London	25,9	4,77
North of England	21,8	4,01
Skuld	42,5	7,82
SMP	6,9	1,27
Standard	29,5	5,43
Steamship Mutual	52,8	9,72
Swedish Club	11	2,02
UK Mutual	88,8	16,34
West of England	39,5	7,27
Totalt IG	483,7	89

- (11) Resten av tonnaget försäkras av mindre, oberoende ömsesidiga, P&I-sammanslutningar eller kommersiella marinförsäkringsgivare, eller är inte alls försäkrat mot P&I-ansvar. Oberoende ömsesidiga P&I-sammanslutningar inriktar sig normalt på vissa typer av fartyg, som t.ex. torrlast eller kust- eller fiskefartyg och erbjuder P&I-skydd på låg nivå. Den största av dessa försäkringsgivare är den ömsesidiga sammanslutningen Ocean Marine.
- (12) Vissa P&I-klubbar som är medlemmar i IG erbjuder försäkringar oberoende av IG för vissa fartygstyper. År 1996 undrog Shipowners Mutual Protection (SMP) exempelvis alla fiskefartyg från IG:s avtal och tillhandahåller nu försäkringsskydd för dem upp till ett belopp på 500 miljoner US-dollar.

⁽¹⁾ I tabellen anges summerade siffror för alla klubbar och för Standard (London, Europa och Bermuda), Steamship Mutual (London, Europa och Bermuda) och Skuld (Norge och Bermuda).

- (13) Några kommersiella försäkringsgivare, som t.ex. Lloyd's Syndicates, Southern Seas (Chubb Insurance), Terra Nova eller HIH tillhandahåller också direkt P&I-försäkring. De har för närvarande obetydliga marknadsandelar.

kvotåterförsäkring för förlust (General Excess Loss Reinsurance Contract), ett kontrakt som avtalats kollektivt av klubbarna med kommersiella försäkringsgivare. Endast ett eller två anspråk per år når denna nivå.

4. AVTALEN

4.1 Pooling-avtalet

- (14) Pooling-avtalet är i princip ett kravdelningsavtal mellan ömsesidiga sammanslutningar. Syftet är att proportionellt bland alla P&I-klubbar fördela de ersättningskrav som ställs på en klubb över ett visst belopp. Det undertecknades första gången år 1899 av sex P&I-klubbar i Förenade kungariket. Sedan dess har det ändrats flera gånger och nya klubbar har anslutit sig.

- (15) Endast 18 P&I-klubbar är parter till Pooling-avtalet. Den återstående IG-medlemmen, SMP (från Luxemburg), deltar indirekt genom att vara återförsäkrad hos en av de andra klubbarna.

4.1.1 Arrangemanget med kravdelning

- (16) Arrangemanget med kravdelning möjliggör olika nivåer av försäkringsskydd:

- a) De första 4,57 miljonerna euro (5 miljoner US-dollar) av ett anspråk bärs av den klubb, vars medlem ådragit sig betalningsskyldigheten. Detta kallas klubbens "självbehåll". De flesta av de anspråk klubbarna ställs inför tillhör denna nivå (99 % av antalet anspråk och 82 % av värdet av dessa under perioden 1985–1995).
- b) Anspråksbelopp utöver 4,57 miljoner euro (5 miljoner US-dollar) upp till 27,42 miljoner euro (30 miljoner US-dollar) delas av klubbarna enligt Poolingavtalet. Cirka 20 anspråk per år har tillhört denna nivå under perioden 1985–1995.
- c) Anspråksbelopp utöver 27,42 miljoner euro (30 miljoner US-dollar) upp till 1,8 miljarder euro (2 miljarder US-dollar) täcks av gruppens allmänna

- d) Den del av anspråket som överstiger kvotåterförsäkringens belopp upp till cirka 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar) delas också av klubbarna enligt Poolingavtalet. Detta kallas "överspill". Hittills har inget anspråk nått upp till denna nivå.

- (17) Inskränkningen "upp till cirka" 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar) för det tak som satts för överspill kräver sin förklaring. Detta tak är ingen fastställd siffra. Om ett överspillsanspråk uppkommer, måste varje medlem bidra med upp till 2,5 % av sin maximala betalningsskyldighet i enlighet med artikel 6.1 b i 1976 års Internationella konvention för begränsning av betalningsansvar för sjöskadeanspråk (klausul 14.2 i Pooling-avtalet). Denna artikel fastställer en rad maximala belopp som en redare måste räkna med för en enskild katastrof, baserat på det berörda fartygets tonnage⁽¹⁾. Siffran 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar) har beräknats genom att lägga ihop de 2,5 procenten av det maximala betalningsansvaret för varje fartyg som är försäkrat av de P&I-klubbar som deltar i Pooling-avtalet.

- (18) På självbehållsnivån ansvarar som nämns ovan den klubb för hela anspråket, vars medlem har ådragit sig betalningsskyldigheten. På övriga nivåer delas anspråken mellan klubbarna enligt olika regler enligt följande:

- a) Mellan 4,57 miljoner euro (5 miljoner US-dollar) och upp till 27,42 miljoner euro (30 miljoner US-dollar) delas anspråken enligt varje klubbs andel av anspråk, tonnage och totala bidrag (förskott eller tillärspremie). Var och en av dessa tre faktorer står för en tredjedel av det slutliga procenttalet (metoden kallas därför tredjedelsformeln). Det finns dock två förbehåll för denna formel. För det första: En skadekvotreglering tar hänsyn till om vederbörande klubb tidigare har mottagit fler eller färre bidrag än den i praktiken bidragit med till andra medlemmar. För det andra: Mellan 18,3 miljoner euro (20 miljoner US-dollar) och upp till 27,42 miljoner euro (30 miljoner US-dollar) får den klubb som ådrar sig betalningsskyldigheten en 20-procentig straffavgift (klausul 10.1 och bilaga VI i Pooling-avtalet).

⁽¹⁾ I artikel 6.1 b fastställs en tabell med värden från 50 000 US-dollar för ett fartyg på 500 bruttoton upp till 5,5 miljoner US-dollar för ett fartyg på 170 000 bruttoton.

b) Kostnaden för gruppens allmänna kvotåterförsäkring vid förlust delas mellan klubbarna enligt det tonnage som försäkras av varje klubb. Den avgift som betalas per ton beror dock på typen av fartyg. Fartyg som tidigare producerat anspråk upp till denna nivå har högre avgift per ton. Tankfartyg har orsakat cirka 80 % av de anspråk som nått denna nivå, varför deras avgift per ton är mycket högre.

c) Ett överspillsanspråk skulle fördelas bland samtliga klubbar i förhållande till varje klubbs andel av summan av alla klubbgränser, vilket beräknas enligt den metod som förklarats tidigare (se skäl 17).

(19) Det bör noteras att i händelse av "överspillsanspråk" har varje klubb rätt att från sitt bidrag dra av de belopp som inte kan "återvinnas på ett ekonomiskt sätt" från dess medlemmar (klausul 14.3 i Pooling-avtalet). En expertpanel bestämmer vilka belopp som inte kan "återvinnas på ett ekonomiskt sätt" i händelse av tvister mellan klubbarna (klausul 15 i Pooling-avtalet). Denna klausul begränsar klubbarnas riskexponering i samband med ett anspråk och hindrar att klubbarna betalar ut summor som de aldrig kan inkassera till fullo.

4.1.2 *Lägsta gemensamma täckningsnivå*

(20) Som redan förklarats tidigare i skäl 16 ovan är alla medlemmar i P&I-klubbar skyldiga att bidra till delade anspråk på upp till cirka 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar).

(21) Före den 20 februari 1998 var siffran fastställd till cirka 16,5 miljarder euro (18 miljarder US-dollar) (20 % av den maximala betalningsskyldigheten enligt 1976 års Internationella konvention för begränsning av betalningsansvar för sjöskadeanspråk). I sitt meddelande om invändningar hävdade kommissionen att denna höga minimiskyddsnivå stred mot artikel 85, därför att den hindrade klubbarna från att konkurrera genom att erbjuda täckningsnivåer under cirka 16,5 miljarder euro (18 miljarder US-dollar), av vilka det förelåg ett betydande behov. Kommissionen ansåg även detta avtal om en hög gemensam täckningsnivå vara ett missbruk enligt artikel 86 av den kollektiva dominerande ställning som innehades av P&I-klubbarna, eftersom utbudet av tillgängligt försäkringsskydd på marknaden begränsades till förfång för konsumenterna.

(22) Som svar på meddelandet om invändningar gick P&I-klubbarna med på att sänka den lägsta gemensamma täckningsnivån från cirka 16,5 miljarder euro (18 miljarder US-dollar) till 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar).

(23) IG har också anmält en ändring av Pooling-avtalet, som klargör att P&I-klubbar har frihet att utanför Pooling-avtalet erbjuda högre täckningsnivåer än den lägsta gemensamma nivån och att därmed konkurrera sinsemellan för att tillhandahålla sådana nivåer (ändring av klausul 5 i bilaga III till Pooling-avtalet). De har också frihet att utanför Pooling-avtalet erbjuda lägre nivåer individuellt.

4.1.3 *Godkännande av klubbregler*

(24) Pooling-avtalet innehåller också en del klausuler som inte avser metoden att dela anspråk mellan P&I-klubbar, men ändå direkt har samband med denna. Varje klubbs försäkringsavtal (regler) måste godkännas av de övriga medlemmarna av Pooling-avtalet (klausul 16 i Pooling-avtalet). För närvarande kan tre fjärdedelar av P&I-klubbarna besluta att innehålla Pool-förmånerna för en P&I-klubb vars regler och redovisningspraxis de inte har godkänt.

4.1.4 *Bestämmelser om återförsäkring*

(25) Pooling-avtalet omfattar även bestämmelser som bör följas av alla klubbar som vill tillhandahålla en utomstående försäkringsgivare återförsäkring, oavsett om det gäller en ömsesidig eller kommersiell försäkringsgivare.

(26) I Pooling-avtalet fastställdes objektiva villkor som skulle uppfyllas av ömsesidiga försäkringsgivare för att en P&I-klubb skulle tillhandahålla återförsäkring, men för kommersiella försäkringsgivare fanns ursprungligen inte några sådana villkor. IG skulle därmed ha kunnat särbehandla kommersiella försäkringsgivare genom att tillhandahålla återförsäkring endast till vissa av dem. I Pooling-avtalet saknades dessutom förfaranderegler som skulle garantera att P&I-klubbarna respekterade de objektiva villkor som fastställdes för ömsesidiga försäkringsgivare. I sitt meddelande om invändningar hade kommissionen därför hävdats att det saknades objektiva kriterier och lämpliga förfaranden i Pooling-avtalet för att avgöra om en klubb kunde tillhandahålla en utomstående försäkringsgivare återförsäkring. Detta ansågs utgöra en kränkning av artikel 86 i EG-fördraget.

(27) IG har anmält ändringar av de relevanta bestämmelserna (ändringar till bilaga X till Pooling-avtalet). Enligt de föreslagna ändringarna skall alla klubbar som vill tillhandahålla en utomstående försäkringsgivare återförsäkring lämna in en ansökan till IG. Pooling-avtalets parter måste bestämma om den utomstående försäkringsgivaren uppfyller ett antal villkor. En del av dessa villkor är allmänna och andra gäller endast ömsesidiga eller kommersiella försäkringsgivare. De allmänna villkoren är att försäkringsgivaren skall vara ekonomiskt solid, erbjuda en P&I-täckning som liknar den som erbjuds av IG-klubbarna, samt ge ett skäligt bidrag till Pool-anspråk och till premierna för kvotåterförsäkringar. När det gäller en ömsesidig försäkringsgivare (ej gynnad av lagar i sitt land som begränsar valet av försäkringsgivare för redare och fartyg i landet i fråga) skall denne dessutom fungera på en genuint ömsesidig ideell basis, dess erfarenhet av och tillvägagångssätt vid handläggning av anspråk skall vara förenliga med P&I-klubbarnas, och den skall uppfylla villkoren i IGA. När det gäller en kommersiell försäkringsgivare (som gynnas av lagar i sitt land som begränsar valet av försäkringsgivare för redare och fartyg i landet i fråga) måste den återförsäkrande klubben vara ansvarig för handläggning av anspråk samt för bedömning på ömsesidig basis av redare på försäkringsgivarens vägnar.

(28) Beträffande förfaringsätt skall ett underutskott i IG ge rekommendationer om ansökan inom 30 dagar från och med mottagandet av all relevant information (denna period kan förlängas med ytterligare 30 dagar under förnyelseperioden). Klubbarna skall sedan rösta på grundval av rekommendationen. Om beslutet är negativt, skall den försäkringsgivare som nekas återförsäkring meddelas detta skriftligen inom tio dagar efter omröstningen, och orsaken till avslaget skall anges i meddelandet. Försäkringsgivaren har rätt att överklaga ett avslag. Överklagandet bedöms av tre skiljedomare, som sedan beslutar om klubbarna tillämplat ovan angivna villkor på ett rimligt sätt. Parterna utnämner var sin skiljedomare inom 14 dagar från det att begäran om skiljedom lämnats in. Den tredje utses av de två andra inom tio dagar från denna utnämning och skall vara en jurist i chefsställning med erfarenhet av handels- och försäkringsfrågor. Skiljedomarna bestämmer själva sitt förfarande och skall agera med tillbörlig snabbhet. De måste meddela sitt beslut skriftligen och ange skälen för beslutet. Deras beslut har bindande karaktär.

4.2 International Group Agreement (IGA)

(29) Ursprungligen var International Group Agreement en muntlig överenskommelse mellan klubbarna om att fastställa vissa regler för den metod enligt vilken marin ansvarsförsäkring skulle erbjudas redare som redan var medlemmar i en annan klubb. I början av 1980-talet fastställdes dessa skriftligen i ett avtal mellan samtliga IG-medlemmar. I avtalet fastställs de regler som Pooling-avtalets parter skall iakttä. Dess huvuddrag beskrivs i skälen 30–40.

4.2.1 Offertrutinen

(30) IGA begränsar P&I-klubbarnas frihet att offerera en taxa till redare för fartyg som är försäkrade i andra klubbar för att locka dem till sig. Taxan är det bidrag ett fartyg ger till de olika kostnadsposter som uppbärs av den P&I-klubb som försäkrar det, dvs. kostnader för ett ersättningskrav gentemot klubben under självbehållsnivån, kostnader för ett krav som skall delas med andra klubbar i enlighet med Pooling-avtalet, kostnader för återförsäkring och, i vissa fall, en speciell avgift för klubbens administrationskostnader. Detta bidrag beräknas i början av försäkringsåret och betalas normalt på avbetalning: i början av försäkringsåret betalar redaren ett första belopp (förskottsavrop) för varje fartyg. Redaren är skyldig att betala ytterligare bidrag (tilläggsavrop) vid senare tillfälle (vanligtvis efter tre år) när klubbens sammanlagda skulder, administrationskostnader samt intäkter och vinster av placeringar för året i fråga är kända.

(31) I IGA anges att vid offert för försäkring av ett fartyg från och med följande 20 februari (försäkringsåret börjar den 20 februari och därför gäller alla byten från en klubb till en annan från och med detta datum) kan ingen klubb ange ett lägre belopp än det som offereras av den klubb som för närvarande försäkrar fartygen i fråga (den innehavande klubben) om inte en expertkommitté inkallad av den nya klubben anser att den innehavande klubbens taxa är orimligt hög. Kommittén skall bestå av tre medlemmar: en för varje direkt berörd klubb och en oberoende expert som utses av IG.

(32) En ny rutin infördes på kommissionens begäran 1985. En klubb (den nya klubben) kan offerera en lägre taxa än den som erbjuds av den innehavande klubben om den har ingått bindande avtal med redaren före den 30 september och den nya klubben har anmält detta till den innehavande klubben inom tre dagar. Om den innehavande klubben anser att den nya klubbens taxa är orimligt låg, kan den överklaga till en expertkommitté.

- (33) I meddelandet om invändningar av den 2 juni 1997 ansåg kommissionen att dessa rutiner stred mot artikel 85 i EG-fördraget eftersom de hindrade P&I-klubbarna från att konkurrera i fråga om offererade taxor och inte var outhärliga för Pooling-avtalets riktiga funktion. Det framgick att den nya rutin som hade införts 1985 inte hade ökat konkurrensen på ett tillfredsställande sätt. Under de första åren begärdes flera offerter för fartyg under september månad. Ändå är det bara en enda gång som förfarandet faktiskt lett till ett klubbyte. På senare år har det övergetts helt och hållet⁽¹⁾.
- (34) IG har nu anmält en ändring av offertrutinerna som begränsar deras tillämpningsområde. Från och med den 20 februari 1999 kommer offertrutinerna för nästa försäkringsår inte längre att gälla alla kostnader för en P&I-klubb såsom de gör för närvarande, utan kommer att vara begränsade till kostnaderna för ersättningskrav och återförsäkring. Detta innebär att klubbens interna administrationskostnader kommer att ligga utanför offertrutinerna.
- (35) Enligt de ändrade offertrutinerna kommer klubbar att ha frihet att antingen debitera administrationskostnaderna separat genom att inkludera dem som en separat kostnadspost i den taxa som erbjuds i början av året, eller att finansiera dem med intäkter och vinster av placeringar. I det senare fallet kommer klubbarnas administrationskostnader att beaktas när deras tilläggsavrop fastställs. I varje fall kommer IGA:s offertrutiner att gälla för en taxa som utesluter alla inslag av interna administrationskostnader. I det första fallet kommer den ändrade offertrutinen att medge att en ny klubb med lägre administrationskostnader erbjuder en lägre taxa, vilket omedelbart påverkar nivån på det försäkringsavrop som skall betalas av redaren. I det andra fallet, där den nya klubben inte debiterar ett visst belopp för administrationskostnader i sin taxa, kommer de ändrade offertrutinerna fortfarande att vara till nytta för redare, eftersom de genom att byta klubb kan dra fördel av eventuella sänkningar av administrationskostnaderna som de förväntar sig att den nya klubben ådrar sig för det försäkringsår under vilket de flyttar. IG förväntar sig att den sistnämnda situationen i de flesta fall kommer att utgöra den praktiska effekten av ändringen i offertrutinerna, eftersom de flesta klubbar i framtiden kommer att välja att offerera en taxa som inte innefattar en särskild post för administrationskostnader.
- (36) De ändrade offertrutinerna kommer att kompletteras med regler som avser att öka insynen i varje P&I-klubbs administrationskostnader. Klubbarna skall årligen beräkna ett genomsnitt för de senaste fem åren som i procent anger administrationskostnadernas storlek i förhållande till de sammanlagda intäkterna från premier och placeringar. Detta relationstal kommer att ingå i varje klubbs offentliggjorda årsredovisning och kommer att tillhandahållas när en klubb offererar en taxa för ett fartyg som är försäkrat i en annan klubb, både från den nya klubben och den innehavande klubben.
- (37) Vid beräkning av det genomsnittliga omkostnads-talet kommer administrationskostnader och intäkter samt vinster av placeringar att definieras i enlighet med EG:s gällande redovisningsdirektiv, särskilt rådets direktiv 91/674/EEG av den 19 december 1991 om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag⁽²⁾. Med administrationskostnader avses alla omkostnader som uppstår i samband med driften av en klubb (utom utgifter i samband med handläggningen av ersättningskrav och potentiella krav) och innefattar provisioner, kurtage, andra anskaffningskostnader samt avskrivningar. Med intäkter och vinster av placeringar avses alla kapital- och växelkursvinster eller förluster, vare sig de realiserats eller inte, som uppstått under räkenskapsåret med avdrag för relaterade kostnader.

4.2.2 Offerter för tankfartyg

- (38) IGA innehåller särskilda regler om offerter för tankfartyg. För det första rekommenderar IG en årlig rimlig minimireservering för ersättningskrav för tankfartyg som skall delas i enlighet med Pooling-avtalet. För det andra anger IGA uttryckligen att offerter för tankfartyg måste innehålla rättvisa och adekvata reserveringar för alla relevanta kostnadsposter (klausul 6.2). Avtalet fastställer också ett förfarande som gör det möjligt för klubbar att hänskjuta någon annan klubbs beslut om att försäkra ett tankfartyg till en expertkommitté. I dessa fall kommer kommittén att ha rätt att bestämma om den klubb som försäkrar tankfartyget har gjort rättvis och adekvat reservering för alla kostnadsposter (klausul 12.4). Sedan 1985 har det bara hänt en gång att ett beslut hänskjutits till expertkommittén.

- (39) IG har nu anmält en ändring för att säkerställa att denna regel överensstämmer med de ändringar i offertrutinerna som föreslagits tidigare. Från och

⁽¹⁾ Tillämpningen av 30 september-förfarandet: 1986: 8 förfrågningar – inget byte. 1987: 3 förfrågningar – ett byte. 1989: inga uppgifter tillgängliga. 1990: 13 förfrågningar – inget byte. 1991: 34 förfrågningar – inget byte. 1992: 86 förfrågningar – inget byte. 1993: en förfrågan – inget byte. 1994: ingen förfrågan.

⁽²⁾ EGT L 374, 31.12.1991, s. 7.

med början på nästa räkenskapsår kommer IGA att föreskriva att offerter för tankfartyg måste innehålla rättvisa och adekvata reserveringar för alla relevanta kostnadsposter utom interna administrationskostnader.

4.2.3 Befrielseavrop

- (40) När en redare lämnar sin klubb är han tvungen att täcka en del av de ansvarsskyldigheter som denna klubb ådragit sig under de år som redaren varit medlem, även om dessa skyldigheter inte är fastställda vid tidpunkten för utträdet. Sedan 1985 ger IGA en redare möjlighet att välja mellan två alternativ, nämligen att ge en bankgaranti eller att betala ett befrielseavrop som fastställs av klubben. Om redaren anser att detta avrop är orimligt högt kan han överklaga till en expertkommitté med den sammansättning som beskrivits tidigare (se skäl 31).

5. FÖRFARANDET

- (41) IG och P&I-klubbarna anmälde några av sina arrangemang till kommissionen i juni 1981. Endast IGA och vissa kompletterande avtal till Pooling-avtalet, såsom återförsäkringsavtalet (nu innefattat i bilaga X till Pooling-avtalet, se skäl 25 ovan), omfattades av anmälan. Själva Pooling-avtalet anmäldes inte.
- (42) Efter en preliminär granskning ansåg kommissionen att IGA innehöll ett antal klausuler som inte skulle kunna beviljas undantag enligt artikel 85.3. I februari 1983 inledde kommissionen därför ett förfarande och översände ett meddelande om invändningar till de anmälade parterna, varpå den fattade ett beslut enligt artikel 15.6 i förordning nr 17 om att bestämmelserna om befrielse från böter inte är tillämpliga. I december 1983 lämnade Union of Greek Shipowners och Greek Shipping Cooperation Committee (GSCC) inom ramen för förfarandet in ett formellt klagomål beträffande IGA.
- (43) I juli 1984 utfärdade kommissionen ett meddelande om invändningar vad gällde sakfrågorna i ärendet, i vilket den framhöll att några av reglerna i IGA utgjorde överträdelse av artikel 85.1 och inte uppfyllde villkoren för undantag i artikel 85.3. Efter det att omfattande ändringar hade gjorts (t.ex. införandet av 30 september-förfarandet), antogs ett nytt IGA, som började tillämpas i februari 1985. Detta nya avtal anmäldes och beviljades ett undantag för

en tioårsperiod genom kommissionens beslut 85/615/EEG av den 16 december 1985⁽¹⁾.

- (44) International Group of P&I Clubs begärde en förlängning av det undantaget i februari 1995. I samband med utredningen av detta ärende offentliggjordes ett tillkännagivande i juli 1995, i vilket berörda tredje parter uppmanades att inkomma med synpunkter⁽²⁾. GSCC gav uttryck för vissa farhågor och beslutade i december 1995 att omvandla sina synpunkter till ett formellt klagomål. Vid ett senare tillfälle inkom även synpunkter från Ocean Marine, en oberoende ömsesidig P&I-klubb, och från Union of Greek Shipowners (UGS).
- (45) Den 2 juni 1997 riktade kommissionen ett meddelande om invändningar till IG, i vilket den hävdade att både Pooling-avtalet och IGA bröt mot gemenskapens konkurrensregler. IG svarade den 14 september 1997, och den 27 april 1998 hölls en muntlig hearing. Förutom IG gjorde GSCC, UGS och Ocean Marine inlägg.
- (46) Den 7 juli 1998 anmälde IG Pooling-avtalet med de ändringar som gjorts till följd av förhandlingar med kommissionen. Den 14 augusti 1998 offentliggjorde kommissionen ett tillkännagivande enligt artikel 19.3 i förordning nr 17, i vilket den angav att den tänkte ställa sig positiv till det anmälda Pooling-avtalet.
- (47) Den 24 september 1998 mottog kommissionen en formell underrättelse om att IG avsåg att anmäla ett antal ändringar av IGA. Med tanke på detta offentliggjorde kommissionen den 21 oktober 1998 ett tillkännagivande enligt artikel 19.3 i förordning nr 17 om det ändrade IGA. Samma dag anmälde IG ändringarna av IGA.
- (48) Det bör noteras att Europaparlamentet har visat ett betydande intresse för detta ärende. Den 22 januari 1996 lämnade parlamentsledamot Bryan Cassidy in tre skriftliga frågor⁽³⁾. Parlamentsledamot Karl von Wogau ställde en muntlig fråga (0-0053/96) vid en session den 15 mars 1996⁽⁴⁾ och slutligen antogs till och med en resolution den 27 mars 1996⁽⁵⁾ i vilken det anges att en katastrof som orsakar kostnader på 20 miljarder US-dollar skulle "sätta P&I-klubbarna själva i farozonen" och i vilken kommissionen uppmanas att "undersöka olika lösningar på detta problem", som "fullt ut måste ta hänsyn till principen att förorenaren betalar", samt att "överväga frågan om undantag från artikel 85 i ljuset av slutsatserna från denna undersökning". Slutligen lämnade parlamentsledamot Cassidy in ännu en fråga i januari 1998 (E-0213/98)⁽⁶⁾ och en muntlig fråga (nr 077) ställdes av parlamentsledamot Florus Wijsenbeek under sessionen den 11 maj 1998 (H-0410/98).

⁽¹⁾ EGT L 376, 31.12.1985, s. 2.

⁽²⁾ EGT C 181, 15.7.1995, s. 16.

⁽³⁾ EGT C 122, 25.4.1990, s. 32.

⁽⁴⁾ Bilaga, EGT 4-478/300, 15.3.1996.

⁽⁵⁾ EGT C 117, 22.4.1996, s. 20.

⁽⁶⁾ EGT C 304, 2.10.1998, s. 54.

B. BEDÖMNING

1. ARTIKEL 85 i EG-FÖRDRAGET

- (49) Enligt artikel 85.1 är alla sådana avtal mellan företag förbjudna som kan påverka handeln mellan medlemsstater och som har till syfte eller resultat att begränsa konkurrensen. Sådana avtal kan emellertid beviljas undantag om de uppfyller ett antal villkor som fastställs i artikel 85.3.

1.1 Avtal mellan företag

- (50) Pooling-avtalet och IGA är avtal mellan P&I-klubbarna. Dessa måste anses vara ideella organisationer som bedriver ekonomisk verksamhet. De konkurrerar sinsemellan samt med andra ömsesidiga sammanslutningar och företag som drivs i vinstsyfte och som är verksamma inom vissa segment av marin ansvarsförsäkring.
- (51) Europeiska gemenskapernas domstol har redan i sin dom FEDETAB ⁽¹⁾ av den 29 oktober 1980, Van Landewyck mot kommissionen, fastställt att ideella organisationer med ekonomisk verksamhet får betraktas som företag på det sätt som avses i artikel 85.1 (de förenade målen 209 – 215 och 218/75, skäl 88).

1.2 Marknadsdefinition

- (52) Varje sådan konkurrensbegränsning som avses i artikel 85.1 i EG-fördraget bör bedömas i förhållande till en relevant marknad. Nedan fastställs såväl den produktmarknad som den geografiska marknad som är relevant för bedömningen av detta ärende.

1.2.1 Produktmarknad

Analys av efterfrågan

- (53) Ur efterfrågesynvinkel kan en klar uppdelning göras av direkt marinförsäkring i två olika produktmarknader, nämligen sjökaskoförsäkring och marin ansvarsförsäkring. De täcker olika behov och redarna har traditionellt hanterat dem var för sig. Redarna tar sjökaskoförsäkring hos kommersiella försäkringsgivare, men bildar ömsesidiga sammanslutningar för att dela P&I-riskerna. Sjukaskoförsäkring har redan betraktats som en separat marknad i kommissionens beslut 93/3/EEG (Lloyd's Underwriter's Association och Institute of London Underwriters) ⁽²⁾.

- (54) Om man ser till efterfrågan skulle även marin ansvarsförsäkring i teorin kunna delas in i mycket specifika segment, beroende på vilken fartygstyp som skall försäkras (tankfartyg, fiskefartyg, torrlastfartyg m.m.), typ av försäkringsskydd (sakskador, förorening, skador hos besättningen m.m.) eller till och med försäkringsskyddets omfattning (obegränsat, begränsat till en viss nivå m.m.). Icke-standardiserade försäkringar, vilket det rör sig om här, är skräddarsydda produkter som anpassas till försäkringstagaren.

- (55) Man måste också skilja mellan å ena sidan sjökaskoförsäkring och marin ansvarsförsäkring och å andra sidan marin återförsäkring, eftersom det finns skillnader beträffande efterfrågan när det gäller varje typ av försäkring. De första två försäkringstyperna efterfrågas av redare, medan den tredje typen efterfrågas av försäkringsföretag. Marin återförsäkring tillhandahålls vanligtvis av specialiserade återförsäkringsföretag. I vissa fall kan det även tillhandahållas av P&I-försäkringsgivare. P&I-klubbarna erbjuder i själva verket återförsäkring till små, oberoende ömsesidiga P&I-sammanslutningar.

Analys av utbudet

- (56) När det gäller utbudet bör man först undersöka huruvida förutsättningarna för att erbjuda marin ansvarsförsäkring liknar dem som krävs för att tillhandahålla andra typer av försäkringar. Det skulle i så fall innebära att andra försäkringsgivare skulle kunna börja erbjuda marin ansvarsförsäkring med kort varsel. Om så är fallet bör produktmarknaden utvidgas till att omfatta även dessa andra försäkringstyper. För företag som redan tillhandahåller skadeförsäkring finns det inga betydande lagstiftningsmässiga hinder att börja med marin ansvarsförsäkring. Däremot är två andra sorts hinder av större betydelse.

- (57) För det första krävs det vissa förutsättningar för marin ansvarsförsäkring som andra försäkringsföretag inte kan utveckla på kort tid. Dessa är främst sakkunskap om P&I-risker, stora nätverk av representanter i de viktigaste världshamnarna som effektivt kan hantera sådana ersättningskrav samt en specialiserad skaderegleringsenhet.

- (58) Betydligt viktigare är, för det andra, att det finns avsevärda skalfördelar med att tillhandahålla marin ansvarsförsäkring med högt försäkringsskydd. Generellt sett är försäkring alltid en fråga om volym. För att kunna erbjuda försäkringar för en viss typ av risk måste försäkringsgivaren täcka ett visst lägsta antal enheter. Detta lägsta antal enheter ger en tillräckligt stor riskspridning för att variatio-

⁽¹⁾ Rec. 1980, s. 3125.

⁽²⁾ EGT L 4, 8.1.1993, s. 26.

nera i ersättningskraven skall minska, dvs. för att säkerställa att ersättningskraven följer ett regelbundet mönster (som vanligtvis kan fastställas på grundval av historiska data). Om försäkringsgivaren försäkrar detta lägsta antal enheter är sannolikheten med andra ord stor att han inte kommer att få in några oväntade ersättningskrav, eftersom kravens frekvens och omfattning återspeglar tidigare mönster.

Vanligtvis är minimivolymen något större för katastrofrelaterade risker (dvs. risker som har en stor omfattning men låg frekvens) än för normala risker.

- (59) När det gäller marin ansvarsförsäkring är den minimivolym som krävs för att erbjuda försäkringsskydd stor i förhållande till hela marknadens storlek. Betydelsen av skalfördelar är därför ett viktigt inträdeshinder. För att nå den minimivolym som krävs skulle en försäkringsgivare behöva lägga ner mycket pengar som inte skulle kunna återvinnas om inträdet misslyckades (icke återvinningsbara kostnader). Väl inne på marknaden skulle försäkringsgivaren vara tvungen att betala ut alla de krav på ersättning som härrörde från de försäkringsavtal den hade undertecknat. De icke återvinningsbara kostnaderna skulle motsvara skillnaden mellan de mottagna premierna, vilka skulle beräknas med utgångspunkt i tidigare mönster, och de ersättningskrav som tillgodosetts. Om minimivolymen inte uppnås (om inträdet misslyckas), kan denna skillnad vara avsevärd, eftersom ersättningskraven skulle variera mycket (dvs. inte följa de förväntade mönstren). Detta allmänna påstående om skalfördelar i samband med marin ansvarsförsäkring är giltigt även om fördelarna naturligtvis minskar när försäkringsskyddets omfattning minskar.
- (60) Kombinationen av dessa två inträdeshinder hindrar de flesta sakförsäkringsföretag samt specialiserade återförsäkringsföretag från att syssla med marin ansvarsförsäkring. Sjöskadeförsäkringsgivare har förmodligen lättare att utveckla sina utrednings- och skaderegleringsresurser för att kunna täcka P&I-risker än andra slags försäkringsgivare. De skulle kunna gå in på marknaden för marin ansvarsförsäkring med lägre försäkringsskydd, eftersom skalfördelarna då är mindre. Några få av dem tillhandahåller också marin ansvarsförsäkring upp till ett belopp på 459 miljoner euro (500 miljoner US-dollar).
- (61) När det gäller marknaden för återförsäkring av försäkringsgivare som erbjuder direkt marin ansvarsförsäkring är det skalfördelarna som utgör det största inträdeshindret. Lagstiftningsmässiga eller tekniska inträdeshinder spelar ingen avgörande roll. Följaktligen är det inte bara P&I-klubbarna som kan erbjuda återförsäkring till andra P&I-försäkringsgivare, utan även sådana marina återförsäkringsföretag som kan uppnå minimivolymen. I praktiken erbjuder marina återförsäk-

ringsföretag återförsäkring med lågt försäkringsskydd såväl till oberoende ömsesidiga P&I-sammanslutningar som till P&I-klubbarna upp till 1,8 miljarder euro (2 miljarder US-dollar). För närvarande är det endast P&I-klubbarna som kan erbjuda återförsäkring för högre försäkringsskydd.

1.2.2 Geografisk marknad

- (62) Marknaden för marin kontrakts- och tredjemansskadeståndsförsäkring är världsomfattande. Redarna säkerställer vanligtvis att deras flottor placeras hos den P&I-klubb där villkoren är absolut bäst, oavsett var denna klubb är belägen. International Group of P&I Clubs samt de flesta små oberoende P&I-försäkringsgivarna försäkrar för närvarande fartyg som är registrerade över hela världen. Marknaden för P&I-återförsäkring är även den världsomfattande.

1.2.3 Slutsats

- (63) Den slutsats som kan dras är att marin ansvarsförsäkring utgör en enda världsomfattande produktmarknad. Utbytbarheten mellan denna försäkringstyp och andra marina försäkringsprodukter är liten, såväl med hänsyn till efterfrågan som utbudet. Det är endast på utbudssidan som det finns en begränsad utbytbarhet med sjökaskoförsäkringsgivare i fråga om marin ansvarsförsäkring med lågt försäkringsskydd (upp till 459 miljoner euro (500 miljoner US-dollar)), där oberoende P&I-sammanslutningar och kommersiella försäkringsgivare också kan vara verksamma.
- (64) I fråga om P&I-återförsäkring måste en uppdelning göras i förhållande till försäkringsskyddets omfattning. Upp till ett belopp på runt 2 miljarder US-dollar kan P&I-återförsäkring anses utgöra en del av den världsomfattande marknaden för marin återförsäkring. När det gäller högre täckningsnivåer uppnår marina återförsäkringsföretag för närvarande inte den minimivolym som krävs för att erbjuda P&I-återförsäkring och följaktligen bör P&I-återförsäkring för högre nivåer än 1,8 miljarder euro (2 miljarder US-dollar) anses utgöra en avskild marknad.

1.3 Snedvridning av konkurrensen

1.3.1 Pooling-avtalet

- (65) Ett kravdelningsavtal som Pooling-avtalet innebär att parterna ingår ett avtal om ett flertal aspekter av försäkringsverksamheten. Det är i själva verket en naturlig del av ett kravdelningsavtal att parterna tillsammans beslutar åtminstone om försäkringsvillkor och täckningsnivåer. Detta hindrar dem från att tillhandahålla olika försäkringsprodukter genom kravdelningsavtalet.

- (66) Ett sådant avtal kan inte anses begränsa konkurrensen, åtminstone inte när kravdelningen är nödvändig för att parterna skall kunna tillhandahålla en typ av försäkring som de inte skulle kunna tillhandahålla på egen hand. Det kan i själva verket inte vara fråga om en konkurrensbegränsning då medlemmarna i sammanslutningen inte är faktiska eller potentiella konkurrenter, eftersom de inte på egen hand kan försäkra de risker som försäkras av sammanslutningen. I stället förstärker ett sådant kravdelningsavtal konkurrensen, eftersom det ger olika försäkringsgivare, som inte ensamma kan erbjuda ett sådant skydd, möjlighet att samla sina resurser och tillsammans skapa en ny aktör.
- (67) I den mån kravdelningsavtalet inte strider mot artikel 85.1, omfattar inte denna artikel de begränsningar som ålagts parterna till kravdelningsavtalet och som är nödvändiga för att avtalet skall fungera väl. Begränsningarna måste anses vara en underordnad eller naturlig del av kravdelningsavtalet (se t.ex. EG-domstolens dom av den 15 december 1994 i mål C-250/92, Göttrup-Klim mot Dansk Landbrugs Grovvarereselskab⁽¹⁾), där domstolen fastslår att begränsningar som är nödvändiga för att ett kooperativ skall fungera väl inte omfattas av artikel 85.1).
- 1.3.1.1 *Kravdelning nödvändigt inom International Group of P&I Clubs*
- (68) Nedan analyseras huruvida kravdelning inom IG of P&I Clubs, som försäkrar cirka 89 % av världstonnaget, är nödvändig för att P&I-klubbarna skall kunna erbjuda marin ansvarsförsäkring upp till 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar), som de gör idag. Slutsatsen blir att IG:s kravdelningsarrangemang faktiskt är nödvändiga för att man skall kunna erbjuda den nuvarande täckningsnivån, eftersom det krävs en minimivolym på mer än 50 % av världstonnaget för att man skall kunna erbjuda ett sådant skydd. Därför finns det inte utrymme för en andra lönsam försäkringsgivare som erbjuder ett sådant skydd.
- (69) Tidigare förklarades (se skälen 58 och 59) att försäkringar vanligen ger skalfördelar. Ett lägsta antal enheter måste försäkras för att man skall kunna försäkra en viss typ av risker. Detta lägsta antal enheter kan uppnås antingen genom en enda försäkringsgivare eller genom olika försäkringsgivare som kommer överens om att tillsammans försäkra vissa typer av risker. Detta gäller samför-säkrande eller samåterförsäkrande sammanslutningar mellan kommersiella försäkringsgivare, men också för kravdelningsavtal mellan ömsesidiga sammanslutningar som i detta ärende.
- (70) Normalt kan den minimivolym som krävs för att tillhandahålla en viss typ av försäkring uppskattas direkt genom att undersöka hur stora marknadsandelar de försäkringsgivare har som på egen hand framgångsrikt tillhandahåller denna typ av försäkring. Ovan förklarades (se skälen 11 – 13) att det på marknaden för marin ansvarsförsäkring finns mycket få försäkringsgivare som inte är medlemmar i IG. Dessa oberoende försäkringsgivare (den största är Ocean Marine med en marknadsandel på cirka 2 %) erbjuder marin ansvarsförsäkring med relativt lågt försäkringsskydd, normalt upp till 459 miljoner euro (500 miljoner US-dollar). De kan därför inte användas som jämförelseobjekt för att fastställa den minimivolym som krävs för att erbjuda marin ansvarsförsäkring med ett försäkringsskydd upp till cirka 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar).
- (71) I fall där den minimivolym som krävs för att erbjuda ett visst försäkringsskydd inte kan uppskattas direkt på grund av att det inte finns några oberoende försäkringsgivare som erbjuder detta skydd, måste indirekta metoder användas. Minimivolymer skulle kunna uppskattas indirekt genom att man undersökte tillgången till återförsäkring för försäkringsgivare med olika stora marknadsandelar. Normalt är det den högsta nivån på den återförsäkring som en P&I-klubb kan erhålla som avgör hur hög täckningsnivå denna klubb kan erbjuda på egen hand.
- (72) När det gäller den högsta nivån på den återförsäkring som oberoende P&I-försäkringsgivare kan erhålla, begärdes uppgifter från ledande sjöförsäkringsmäklare i London liksom från de främsta IG-återförsäkringsgivarna. I samtliga svar uppgavs att 30 % av världstonnaget skulle vara tillräckligt för att erhålla återförsäkring upp till 1,38 miljarder euro (1,5 miljarder US-dollar), 45 % upp till 1,8 miljarder euro (2 miljarder US-dollar) men att det krävs mer än 50 % för att erhålla återförsäkring för belopp över 2,75 miljarder euro (3 miljarder US-dollar) och sålunda att det bara finns utrymme för en marknadsaktör som erbjuder ett sådant skydd. Detta tyder på att kravdelningen mellan P&I-klubbarna i sig främjar konkurrensen.
- (73) Teoretiskt sett borde återförsäkring på högre nivåer vara tillgänglig för fartyg med lägre risker. Därför fick försäkringsmäklare och återförsäkringsgivare i uppgift att fastställa den högsta återförsäkring som vore tillgänglig för en tänkt klubb som inte

⁽¹⁾ Rec. 1994, s. I-5641.

försäkrar tankfartyg eller passagerarfartyg, dvs. de två typer av fartyg som tidigare har medfört många anspråk. Svaren visar att en sådan tänkt klubb skulle omfattas av samma gränser för återförsäkring som klubbar som försäkrar alla typer av fartyg.

- (74) Mot bakgrund av de bevis som tas upp i skälen 72 och 73 måste det konstateras att IG:s kravdelningsarrangemang är den enda tillgängliga möjligheten att erbjuda ett skydd upp till cirka 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar). Det står därför utom allt tvivel att alla de begränsningar som är nödvändiga för att kravdelningsavtalet skall fungera väl (naturliga begränsningar) måste anses förenliga med artikel 85.1 i EG-fördraget.

1.3.1.2 Naturliga begränsningar i Pooling-avtalet

1.3.1.2.1 Lägsta gemensamma täckningsnivå

- (75) Såväl i GSCC:s klagomål som i meddelandet om invändningar hävdades att den klausul om att alla klubbar skulle erbjuda en enhetlig täckningsnivå (upp till 16,5 miljarder euro (18 miljarder US-dollar)) som fanns i den förra versionen av Pooling-avtalet inte var nödvändig för att avtalet skulle fungera väl och begränsade konkurrensen. Klausulen hindrade i själva verket klubbarna från att erbjuda redarna olika täckningsnivåer. Med andra ord hindrade klausulen enskilda redare från att förhandla till sig den täckningsnivå som de faktiskt ville ha eller behövde med tanke på den typ av risker som deras flotta medförde.

- (76) Pooling-avtalet har nu ändrats för att klargöra att P&I-klubbarna har rätt att erbjuda högre täckningsnivåer än den gemensamma nivån, cirka 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar). I den ändrade versionen av Pooling-avtalet finns därmed inte längre någon enhetlig täckningsnivå, utan endast en lägsta täckningsnivå som skall erbjudas av alla avtalsparterna gemensamt. Klubbarna hindras därför inte längre från att erbjuda högre täckningsnivåer. Inte heller hindras de från att erbjuda lägre täckningsnivåer på egen hand.

- (77) Ett kravdelningsarrangemang kan i själva verket inte fungera väl om inte medlemmarna kommit överens om åtminstone en enhetlig täckningsnivå. Skälet är att ingen medlem vill dela anspråk som en annan klubb för till sammanslutningen, om anspråken är på ett högre belopp än medlemmen själv kan föra till sammanslutningen. Detta kan ske i en kommersiell sammanslutning, eftersom alla medlemmar betalar premier till sammanslutningen, vilka varierar beroende på täckningsnivå. När det är fråga om ett kravdelningsavtal mellan ömsesidiga sammanslutningar som inte tar ut premier, finns det emellertid inte någon ändamålsenlig metod för att tvinga de medlemmar som kommer med högre anspråk att kompensera de andra.

- (78) Detta betyder inte att IG:s medlemsklubbar har av sagt sig möjligheten att kollektivt erbjuda andra täckningsnivåer. Alla eller vissa medlemmar som vill dela anspråk på högre nivåer kan, förutom att gå med på den lägsta täckningsnivå som erbjuds genom kravdelningsavtalet, ingå särskilda avtal om att erbjuda en högre täckningsnivå. I meddelandet om invändningar hänvisades till skriftliga bevis för att IG tidigare hade diskuterat möjligheten att genomföra vissa sådana system. Förutom dessa bevis medgav flera P&I-klubbar i sina svar på begäran om upplysningar att det är tekniskt möjligt att genomföra sådana system.

- (79) Det måste konstateras att klausulen om en gemensam täckningsnivå inte inbegriper en konkurrensbegränsning i den bemärkelse som avses i artikel 85.1. Klubbarna har i själva verket endast kommit överens om att erbjuda en lägsta täckningsnivå genom kravdelningsavtalet, som är ett nödvändigt avtal för att ett sådant system skall fungera. De har fortfarande rätt att på egen hand eller tillsammans med andra klubbar erbjuda den täckningsnivå de anser lämplig.

1.3.1.2.2 Gemensamt godkännande av regler och redovisningspraxis

- (80) Pooling-avtalet inbegriper en klausul om att de regler som är tillämpliga på varje klubs försäkringsavtal skall godkännas av tre fjärdedelar av parterna till Pooling-avtalet. Denna klausul hindrar P&I-klubbarna från att erbjuda olika försäkringsvillkor genom kravdelningsavtalet.

(81) Ett kravdelningsavtal kan, liksom alla samförsärande eller samåterförsärande sammanslutningar, fungera väl endast om alla medlemmar godkänner villkoren i varje medlems försäkringsavtal. Ingen medlem bör tvingas vara med och tillhandahålla försäkringsskydd på försäkringsvillkor som denna inte själv godkänt. Därför kan klausulen i Pooling-avtalet om att varje klubbs försäkringsavtal (regler) skall godkännas av de andra medlemmarna i sammanslutningen anses nödvändig för att IG:s kravdelningsarrangemang skall fungera väl.

1.3.1.2.3 Gemensamt köp av återförsäkring

(82) Som förklaras ovan (se skäl 16) täcks alla anspråk från 27,4 miljarder euro (30 miljarder US-dollar) upp till 1,8 miljarder euro (2 miljarder US-dollar) av gruppens allmänna kvotåterförsäkring för förlust. Klubbarna har gemensamt godkänt denna kvotåterförsäkring hos kommersiella försäkringsgivare i enlighet med artikel 12 i Pooling-avtalet. Detta är ett avtal om gemensamt köp av återförsäkring.

(83) Gemensamt inköp av varor kan anses strida mot artikel 85.1. I sitt beslut 80/917/EEG (National Sulphuric Acid Association)⁽¹⁾ konstaterade kommissionen att en gemensam inköpsammanslutning för inköp av svavel, som bildats av en sammanslutning mellan alla tillverkare av svavelsyra i Förenade kungariket, var konkurrensbegränsande. I det ärendet beviljades ett undantag för inköpsavtalet, bland annat på grund av att det tryggnade svavelleveranserna i tider då det var brist på svavel och på grund av att medlemmarna i sammanslutningen inte var skyldiga att köpa hela sitt behov av svavel från sammanslutningen.

(84) Normalt ingår inte gemensamt köp av återförsäkring som en naturlig del i ett kravdelningsavtal, eftersom varje part till ett sådant avtal skulle kunna återförsäkra sin del av ersättningskraven på egen hand. I detta särskilda fall har det ändå visats (se skälen 72–74) att de flesta av P&I-klubbarna utan gemensamt köp inte skulle ha kunnat erhålla återförsäkring upp till den nivå de nuvarande har. För att kunna erbjuda ett sådant skydd krävs en minimivolym på över 50 % av världstonnaget och den största P&I-klubben försäkrar för närvarande endast 16,34 % (se skäl 10). Slutsatsen bör därför bli att det gemensamma köpet av återförsäkring är nödvändigt för att IG skall kunna erbjuda försäk-

ringsskydd på nuvarande villkor. Det omfattas därför inte av förbudet i artikel 85.1.

1.3.2 *International Group Agreement*

1.3.2.1 *Regler om befrielseavrop*

(85) I skäl 27 i kommissionens beslut 85/615/EEG fastställs att metoderna för att beräkna befrielseavrop "inte i sig själva medför några klara begränsningar [...] men kan användas till att i högre grad begränsa övergångar från en klubb till en annan. Dessa regler kan faktiskt användas till att ytterligare begränsa ett rederis möjligheter att utnyttja mer förmånliga premier som erbjuds av en annan P&I-klubb. Storleken på det befrielseavrop som den innehavande klubben kräver av ett rederi som begär utträde kan faktiskt avskräcka rederiet från att gå över till en annan P&I-klubb".

(86) I alla händelser är regler om befrielseavrop en naturlig del av ett väl fungerande Pooling-avtal. De behövs i själva verket för att hindra att en redare som lämnat en klubb försummar att betala de belopp som han fortfarande är skyldig sin gamla klubb och som skall täcka de betalningsskyldigheter som uppstått under medlemskapet, men som ännu inte reglerats vid utträdet. Dessa regler är inte oproportionerliga i förhållande till målet. Det krävs endast en bankgaranti (någon faktisk betalning behöver inte göras förrän betalningsskyldigheterna är fastställda) och redaren har rätt att vända sig till en oberoende expertkommitté och begära att den avgör om storleken på befrielseavropet är rimlig.

1.3.2.2 *Regler för att lämna offerter för fartyg*

(87) Rutinerna för att lämna offerter för fartyg begränsar P&I-klubbarnas frihet att konkurrera genom de taxor som offereras för fartyg som ansluter sig till dem. Innan IGA ändrades kunde klubbarna inte fastställa någon del av taxan själva. Sedan IGA ändrats kommer klubbarna att kunna offerera den del av taxan som täcker administrationskostnaderna, men de kommer fortfarande inte att kunna bestämma de återstående posterna i taxan. Det s.k. 20 februari-förfarandet hindrar i själva verket P&I-klubbarna från att offerera ett lägre pris än den innehavande klubben för andra poster i taxan än administrationskostnader, såvida inte en expertkommitté anser att den innehavande klubbens offert för sådana poster är orimligt hög.

⁽¹⁾ EGT L 260, 3.10.1980, s. 24.

(88) Begränsningarna för klubbarnas offerter gäller de poster i taxan som utgörs av kostnaderna för de anspråk som klubbarna måste betala. Offertrutinerna gäller i själva verket både kostnaderna för ersättningskrav som klubbarna delar (dvs. anspråk mellan 4,57 miljoner euro (5 miljoner US-dollar) och 27,4 miljoner euro (30 miljoner US-dollar) och återförsäkring) och kostnader som varje klubb själv svarar för (dvs. anspråk upp till 4,57 miljoner euro (5 miljoner US-dollar), den s.k. självbehållsnivån.

1.3.2.2.1 Begränsningens naturlighet

(89) Alla kravdelningsavtal kräver att parterna till avtalet visar viss disciplin i fråga om taxor som motsvarar de kostnader som de delar. Ingen klubb skulle vilja dela ersättningskrav med en klubb som erbjöd lägre taxa för samma försäkringsskydd. Inga kunder skulle stanna kvar hos den första klubben, eftersom de skulle känna till att de kunde få exakt samma skydd till en lägre taxa hos den andra klubben, och att detta skydd också täcktes av alla P&I-klubbar.

(90) I detta fall delar P&I-klubbar ersättningskrav från 4,57 miljoner euro (5 miljoner US-dollar) till 27,4 miljoner euro (30 miljoner US-dollar), de köper återförsäkring tillsammans för att klara högre ersättningskrav, upp till 1,8 miljarder euro (2 miljarder US-dollar), och om det skulle uppkomma ett ännu högre ersättningskrav (överspillsanspråk), skulle de dela det upp till 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar). Det förefaller nödvändigt att klubbarna kommer överens om att visa viss disciplin när de fastställer de taxor som motsvarar dessa kostnader. Denna disciplin uppnås genom offertrutinerna och för tankfartyg också genom rekommendationen angående de ersättningskrav som sammanslutningen skall dela.

(91) Dessa regler är inte oproportionerliga i förhållande till de mål som eftersträvas. Enligt offertrutinerna är det den innehavande klubben som skall fastställa den lämpliga taxan och förfarandena syftar bara till att garantera att ingen annan klubb som delar ersättningskrav med den innehavande klubben bjuder under dennas offert när det gäller kostnaderna för ersättningskrav. Endast när det gäller tankfartyg går IG ett steg längre och rekommenderar varje år en icke bindande taxa för kostnaderna

för ersättningskrav som skall delas enligt Pooling-avtalet. Denna regel kan förklaras med de typiska risker som tankfartyg löper (de är vanligen av katastrofkaraktär, dvs. det händer sällan något, men när något verkligen händer så medför det ett mycket stort betalningsansvar).

(92) De ändrade offertrutinerna gäller dock även vissa kostnader som inte delas av klubbarna, nämligen självbehållskostnaderna (dvs. kostnaderna för ersättningskrav upp till 4,57 miljoner euro (5 miljoner US-dollar)). I fråga om dessa kostnader går offertrutinerna längre än vad som är helt nödvändigt för att kravdelningsarrangemanget skall bestå. Det finns inte något skäl att se till att klubbarna inte bjuder under varandra när det gäller kostnader som inte delas. Klubbar som kan sänka dessa kostnader så att de ligger under konkurrenternas bör kunna ta ut lägre avgifter. Kravdelningsavtalet riskeras inte genom priskonkurrens i fråga om självbehållskostnaden i taxorna.

(93) Det kan därför konstateras att offertrutinerna, i den mån de omfattar den del av taxan som motsvarar självbehållskostnaderna, inte är någon naturlig del av kravdelningsavtalet.

1.3.2.2.2 Begränsningens märkbara inverkan

(94) Mot bakgrund av att P&I-klubbar står för omkring 89 % av världsmarknaden för marin ansvarsförsäkring och att konkurrensen utifrån är mycket begränsad har varje begränsning av konkurrensen mellan klubbarna när det gäller taxorna en märkbar inverkan på världsmarknaden för marin ansvarsförsäkring.

(95) Sedan IGA ändrats kommer priskonkurrens att vara möjlig när det gäller den del av taxan som motsvarar administrationskostnaderna. Detta betyder emellertid inte att en begränsning av de poster i taxan som motsvarar kostnaderna för ersättningskrav på självbehållsnivån inte har en märkbar inverkan på konkurrensen mellan klubbarna. Anspråken på självbehållsnivån utgör 82 % av värdet av alla anspråk och 99 % av antalet anspråk som stöds av IG (se skäl 16).

(96) Det stämmer att begränsningen endast gäller under ett år. Ett år efter det att redaren bytt till en annan klubb, kan den nya klubben erbjuda lägre taxor än de den var skyldig att erbjuda under det första året. Detta betyder emellertid inte att begränsningen inte är märkbar. Det är i det ögonblick en redare överväger att byta till en annan klubb som denna klubb kan få konkurrensfördelar genom att offerera en lägre taxa och därför har skäl att göra det, inte ett år senare.

(97) Det kan inte heller hävdas att 20 februari-förfarandet inte har någon märkbar inverkan på konkurrensen då det finns ett alternativt förfarande, 30 september-förfarandet, som ger klubbarna möjlighet att offerera en lägre taxa än den innehavande klubben. Även om detta var kommissionens uppfattning 1985 när 30 september-förfarandet antogs, har erfarenheterna sedan dess visat att detta förfarande inte hade den förväntade effekten. I själva verket har det endast en gång använts med framgång för att byta från en klubb till en annan (se skäl 33).

(98) Det är faktiskt inte förvånande att 30 september-förfarandet inte visade sig vara någon lämplig utväg. Det finns två skäl till detta. För det första kan förfarandet endast användas fem månader före den dag då försäkringen skall förnyas. Detta är helt enkelt för tidigt för att en klubb skall kunna lämna en exakt offert (det är t.ex. för tidigt för att man skall kunna beakta nivån på de återförsäkringspremier som kommer att gälla den dagen). För det andra, om den innehavande klubben kräver att den oberoende expertkommittén skall granska huruvida den offererade taxan är orimligt låg och kommittén anser att den verkligen är för låg, är straffet för den klubb som har offererat taxan mycket hårt. Klubben förlorar sin återförsäkring från de andra klubbarna för det berörda fartyget under två år.

1.3.2.3 Regler om minimikostnader för tankfartyg

(99) IG lämnar varje år en rekommendation angående storleken på den reservering som klubbarna bör ta med i sina offerter för att återspegla sammanslutningens kostnader för ersättningskrav från tankfartyg (se skälen 38 och 39). Även om rekommendationen inte är bindande, får klubbarna genom IGA möjlighet att till en kommitté hänskjuta alla

offerter för tankfartyg från en klubb som de anser inte gör en adekvat reservering för alla delar av kostnaderna för ersättningskrav. Om kommittén anser att så är fallet, förlorar klubben rätten att utnyttja fördelarna med sammanslutningen under två år. Det hårda straff som blir följderna om kommittén finner att man i en offert inte gjort en adekvat reservering för alla delar av kostnaderna för ersättningskrav avhåller i praktiken klubbarna från att avvika från rekommendationen.

(100) I den mån rekommendationen också gäller självbehållskostnaderna bör det av samma skäl som förklaras ovan (se skälen 88–97) anses som en märkbar konkurrensbegränsning och inte som en naturlig förutsättning för att Pooling-avtalet skall fungera väl.

1.3.3 Påverkan på handeln mellan medlemsstaterna

(101) IG:s arrangemang har en märkbar inverkan på handeln mellan medlemsstaterna. För det första är P&I-klubbar som är medlemmar i IG verksamma i flera medlemsstater liksom i tredje land. För det andra försäkrar medlemmar i IG fartyg från alla medlemsländer liksom fartyg från tredje land. Faktum är att nästan hela gemenskapens fartygsflotta är försäkrad hos IG.

1.3.4 Slutsats: konkurrensbegränsningar på marknaden för P&I-försäkring

(102) Sammanfattningsvis kan konstateras att såväl offertrutinerna som rekommendationen om minimikostnader för tankfartyg är konkurrensbegränsningar i den mån de gäller självbehållskostnaderna. Dessa begränsningar har en märkbar negativ inverkan på konkurrensen på världsmarknaden för marin ansvarsförsäkring och påverkar handeln mellan medlemsstaterna i betydande omfattning. De omfattas därför av förbudet i artikel 85.1 i EG-fördraget.

1.4 Undantag enligt artikel 85.3

1.4.1 Försäkringsgruppundantagets tillämplighet

(103) Det har hävdats att Pooling-avtalet och IGA omfattas av definitionen av samåterförsäkringsavtal i den mening som avses i artikel 10.2 b i kommissionens förordning (EEG) nr 3932/92 av den 21 december 1992 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden inom försäkringssektorn⁽¹⁾. I denna artikel definieras samåterförsäkrande grupper som grupper bildade av försäkringsföretag för ömsesidig återförsäkring av alla eller några av deras åtaganden inom en viss riskgrupp.

⁽¹⁾ EGT L 398, 31.12.1992, s. 7.

- (104) Det framgår i själva verket inte av rättspraxis från gemenskapen om försäkringsgruppundantaget också omfattar kravdelningsarrangemang mellan ömsesidiga försäkringsföretag, men detta problem behöver inte lösas i detta ärende, eftersom IG:s arrangemang inte uppfyller alla villkor för att omfattas av gruppundantaget. Framför allt är medlemmarnas marknadsandel avsevärt högre än de 15 % som krävs.
- (108) Redarens slutkunder, oavsett om dessa är passagerare eller godstransportörer, får också fördelar av ett försäkringsskydd på denna nivå. Om Pooling-avtalet inte fanns, skulle ett så högt försäkringsskydd inte vara allmänt tillgängligt och om det skulle uppstå ersättningskrav på så höga belopp, skulle kunderna sannolikt inte kunna få ersättning från redaren. Detta kan även gälla tredje man som drabbas av skador orsakade av redaren, men som inte omfattas av avtal (t.ex. havsföreningar).

1.4.2 *Individuellt undantag*

- (105) Även om IG:s arrangemang inte motsvarar definitionen av samåterförsäkrande grupper i förordning (EEG) nr 3932/92, kan ett individuellt undantag beviljas för de regler i dessa arrangemang som strider mot artikel 85.1, nämligen offertrutinerna och reglerna om minimikostnader för tankfartyg, i den mån de gäller självbehållskostnader.

1.4.2.1 *Främjande av ekonomisk utveckling*

- (106) Som förklaras ovan (se skäl 72) bör en försäkringsgivare täcka en marknadsandel på över 50 % för att kunna tillhandahålla marin ansvarsförsäkring upp till 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar) till dagens kostnader för att inte anspråken skall variera alltför mycket och för att försäkringsgivaren skall erhålla tillräcklig återförsäkring. Ingen försäkringsgivare täcker ensam en så stor marknadsandel och det enda sättet för branschen att tillhandahålla en sådan täckning är att flera försäkringsgivare som tillsammans har en marknadsandel över 50 % delar på riskerna. IG:s arrangemang bidrar därför till den ekonomiska utvecklingen genom att de garanterar att marin ansvarsförsäkring med ett försäkringsskydd upp till 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar) finns tillgängligt på marknaden.
- (107) Att försäkringsskydd upp till 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar) finns tillgängligt på marknaden är till direkt fördel för redaren. Genom att tillhandahålla ett sådant skydd tillfredsställer IG större delen av den globala efterfrågan på marin ansvarsförsäkring och gör det möjligt att genomföra sjötransporter och annan rederiverksamhet med en tillräcklig täckning för ansvar enligt avtal och betalningsskyldighet gentemot tredje man.

1.4.2.2 *Begränsningens nödvändighet*

- (109) Som förklaras ovan (se skälen 88–99) är offertreglerna och reglerna om minimikostnader för tankfartyg inte en naturlig del av kravdelningsavtalet i den mån de gäller vissa kostnader som inte delas av klubbarna, framför allt självbehållskostnaderna (dvs. kostnaderna för anspråk upp till 4,57 miljoner euro (5 miljoner US-dollar)).
- (110) Kommissionen medger emellertid att det just i detta fall kan vara omöjligt eller åtminstone mycket komplicerat och arbetsamt att utarbeta en lämplig metod som skulle garantera att offertreglerna och reglerna om minimikostnader för tankfartyg endast gällde de kostnader som delas enligt Pooling-avtalet och inte självbehållskostnaderna.
- (111) När en klubb offererar en taxa för ett fartyg, gör den en helhetsbedömning av de risker som detta fartyg för med sig. Med andra ord bedömer klubben hur många och stora ersättningskrav fartyget i fråga skulle kunna medföra för klubben. Om offertrutinerna eller reglerna om minimikostnader för tankfartyg endast gällde de poster i taxan som motsvarar delade kostnader, skulle klubben på ett konstlat sätt tvingas göra en separat bedömning av möjligheten att fartyget i fråga för med sig krav under 4,57 miljoner euro (5 miljoner US-dollar). Eftersom riskbedömningen baseras på subjektiva faktorer (t.ex. fartygets säkerhetsarrangemang och besättningens utbildning), skulle det vara lätt för en klubb att manipulera denna bedömning genom att minska självbehållskostnadernas relativa andel och i stället öka de delade kostnadernas andel. Eftersom självbehållskostnaderna inte skulle ingå i offertrutinerna, skulle klubben genom att minska självbehållskostnadernas andel kunna sänka sin taxa med motsvarande belopp och använda detta som ett konkurrensmedel för att dra till sig kunder.

Eftersom de delade kostnadernas andel skulle ökas på ett konstlat sätt, skulle klubben samtidigt kunna följa rekommendationen om minimikostnader för tankerfartyg.

- (112) Ett försäkringssystem som syftar till att hindra sådan manipulering skulle kräva noggrann övervakning av klubbarnas riskbedömningar och, framför allt, att man kontrollerade om det faktum att man lägger större eller mindre vikt vid risken att det uppstår krav under självbehållsnivån medför att offerten blir orimlig. Med tanke på att riskbedömningen är subjektiv, skulle ett sådant förfarande bli mycket komplicerat och tidskrävande. Det skulle göra de uppgifter som den oberoende expertkommittén idag har mer komplicerade. Kommittén har för närvarande endast till uppgift att granska om klubbarnas riskbedömning är rimlig som helhet, inte att granska de olika faktorer som ingår i riskbedömningen. Om självbehållet inte skulle omfattas av offertrutinerna, skulle antalet kontroversiella offerter öka dramatiskt och som en följd av detta även antalet fall som hänskjuts till kommittén. Det förefaller inte vara ändamålsenligt att anförtro den befintliga oberoende expertkommittén eller något nytt organ som skapas för detta ändamål uppgiften att övervaka ett stort antal kontroversiella och i stor utsträckning subjektiva offerter på ett konsekvent sätt och inom rimlig tid.

1.4.2.3 *Konkurrensen sätts inte ur spel*

- (113) Offertrutinerna och rekommendationen om minimikostnader för tankfartyg sätter inte konkurrensen ur spel på marknaden för P&I-försäkring. Trots det faktum att IG innehar 89 % av den världsomspännande marknaden för P&I-försäkring finns det konkurrens mellan P&I klubbarna.
- (114) För det andra är de poster i taxan som motsvarar kostnader för ersättningskrav (de delar som omfattas av offertrutinerna) ett mycket viktigt konkurrensmedel för P&I-klubbarna sinsemellan, men det är inte det enda. Klubbarna har rätt att konkurrera med hjälp av andra medel än priset (t.ex. genom den service som ges vid hanteringen av ersättningskrav) liksom med hjälp av den post i taxan som motsvarar administrationskostnaderna. Det finns en faktisk möjlighet att sänka administrationskostnaderna och därmed att konkurrera med hjälp av den post i taxan som motsvarar dessa kostnader. De sänkta kostnaderna kan uppnås genom skalfördelar, effektiv administration och tryck på förvaltarna att sänka vinstmarginalen (det bör kommas ihåg att klubbarnas förvaltare i de flesta

fall är oberoende företag som drivs med vinstintresse). Om klubbarna beslutar att inte inkludera administrationskostnaderna som en separat post i taxan, utan i stället kvitta dem mot investeringskostnader (se skäl 35), kommer konkurrensen fortfarande att fungera, eftersom de sänkta administrationskostnaderna kommer att återspeglas i lägre tilläggsavrop för redarna.

- (115) De bestämmelser om ökad insyn (se skäl 36) som införts i det ändrade IGA kommer att bidra till att öka konkurrensen när det gäller administrationskostnader. Genom att alla klubbar blir skyldiga att årligen beräkna ett genomsnitt för de senaste fem åren som i procent anger administrationskostnadernas storlek i förhållande till de sammanlagda intäkterna från premier och placeringar får redarna möjlighet att jämföra olika klubbars effektivitet när det gäller den post i taxan som klubbarna själva kan bestämma och redarna kan sedan välja med utgångspunkt i denna jämförelse.

1.4.3 *Slutsats*

- (116) Av redogörelsen i föregående punkter kan slutsatsen dras att både offertrutinerna och rekommendationen om minimikostnader för tankfartyg, i den mån de gäller kostnader för självbehåll, strider mot artikel 85.1 i EG-fördraget men uppfyller alla villkor i artikel 85.3 och därför kan omfattas av ett individuellt undantag. De kan i själva verket anses nödvändiga för att konsumenterna skall få del av de ekonomiska fördelar och förmåner som Pooling-avtalet medför och de sätter inte konkurrensen ur spel på marknaden för marin ansvarsförsäkring.
- (117) Offertrutinerna och rekommendationen om minimikostnader för tankfartyg, i den mån de gäller kostnader för självbehåll, bör emellertid endast dra fördel av undantaget så länge som Pooling-avtalet är nödvändigt för att P&I-klubbarna skall uppnå en minimivolym som gör det möjligt för dem att tillhandahålla en täckningsnivå som de inte ensamma skulle kunna tillhandahålla (se skäl 72).

Kommissionen kommer att ingripa för att återkalla det undantag som beviljas genom detta beslut, enligt artikel 8.3 i förordning nr 17 om medlemmarna i IG tillsammans innehar en marknadsandel som är större än två gånger den minimivolym som är ekonomiskt nödvändig för att tillhandahålla en täckningsnivå som man vid en viss tidpunkt kommer överens om inom IG. I ett sådant fall skulle två marknadsaktörer kunna skapas och Pooling-avtalet skulle därför inte längre anses

nödvändigt för att uppnå minimivolymen. Det måste klargöras att minimivolymen motsvarar den marknadsandel som krävs för att på ett rimligt sätt garantera att försäkringsskydd kan tillhandahållas till en kostnad för ersättningskrav per ton som motsvarar den kostnad för ersättningskrav per ton som medlemmarna i IG ådragit sig.

2. ARTIKEL 86

- (118) Enligt artikel 86 är ett eller flera företags missbruk av en dominerande ställning på den gemensamma marknaden eller inom en väsentlig del av denna, i den mån det kan påverka handeln mellan medlemsstater, oförenligt med den gemensamma marknaden och därför förbjudet.

2.1 Dominerande ställning

- (119) EG-domstolen (dom av den 13 februari 1979 i mål 85/76, Hoffman-La Roche & Co. AG mot Europeiska gemenskapernas kommission (1)), punkt 38 och 39) beskriver en dominerande ställning på följande sätt:

”Med en sådan dominerande ställning avses den situationen att ett företag har en sådan ekonomisk maktställning att det får möjlighet att hindra upprätthållandet av en effektiv konkurrens på den relevanta marknaden, genom att företagets ställning tillåter det att i betydande omfattning agera oberoende i förhållande till konkurrenter, kunder och i sista hand konsumenter. En sådan ställning utesluter visserligen inte i motsats till en monopolsituation eller en monopolliknande situation att en viss konkurrens förekommer, men den möjliggör för det dominerande företaget, om inte att bestämma så åtminstone att ha ett avsevärt inflytande på de villkor under vilka denna konkurrens kan utveckla sig och att i vart fall i stor omfattning agera utan att behöva ta hänsyn till konkurrensen och utan att för den skull denna hållning skadar den egna verksamheten.”

- (120) Denna dominerande ställning kan innehas av ett enskilt företag eller av en grupp av företag. Förstainstansrätten definierade en kollektiv dominerande ställning som ”en eller flera oberoende ekonomiska enheter som förenas av sådana ekonomiska band att de faktiskt tillsammans innehar en dominerande ställning i förhållande till andra aktörer på samma marknad” (dom i de förenade målen T-68/89, T-77/89 och T-78/89, Società Italiana Vetro mot EG-kommissionen (2)). Förstainstansrätten upprepade nyligen detta i sin dom av

den 8 oktober 1996 i de förenade målen T-24/93, T-25/93, T-26/93 och T-28/93, Compagnie Maritime Belge mot kommissionen (3), vilken fastställde kommissionens beslut 93/82/EEG (Cewal) (4) och fann att det förelåg en kollektiv dominerande ställning i samband med linjekonferenser. Den hade redan funnit detta i sitt beslut 92/262/EEG (French-West African Shipowners' Committees (5)).

- (121) De P&I-klubbar som är medlemmar i IG är oberoende enheter som förenas av så starka ekonomiska band att de faktiskt tillsammans innehar en dominerande ställning på världsmarknaden för direkt P&I-försäkring och på världsmarknaden för P&I-återförsäkring för nivåer över cirka 1,8 miljarder euro (2 miljarder US-dollar) (se skälen 52–64 för en beskrivning av den relevanta marknaden).
- (122) De P&I-klubbar som är medlemmar i IG har ingått ett kravdelningsarrangemang som skapar starka ekonomiska band mellan klubbarna. De delar krav från medlemmarna upp till en viss nivå, följer särskilda gemensamma förfaranden för att tillhandahålla försäkring till medlemmar i andra P&I-klubbar, köper återförsäkring tillsammans, kommer överens om de försäkringsvillkor som medlemmarna erbjuder och samarbetar i många andra frågor i samband med P&I-försäkring. Genom att komma överens om gemensamma försäkringsvillkor och framför allt genom att erbjuda en enhetlig täckningsnivå, agerar de på ett enhetligt sätt på marknaden.
- (123) IG of P&Clubs har en klar dominerande ställning. EG-domstolen har slagit fast följande: ”För övrigt kan det med rätta antas att särskilt stora marknadsandelar i sig själva, utom i undantagsfall, utgör bevis för att det föreligger en dominerande ställning, även om marknadsandelarnas betydelse kan skifta från en marknad till en annan” (dom i mål C-62/86, AKZO Chemie BV mot kommissionen (6), punkt 60 och dom i mål Hoffman-La Roche, punkt 41).
- (124) I målet AKZO Chemie BV tillade domstolen. ”Detta är fallet när marknadsandelen uppgår till 50 %”. Om man endast ser till marknadsandelarna, kan man därför hävda att IG of P&I Clubs, som försäkrar ca 89 % av världsfloTTan, har en dominerande ställning på alla världsmarknader för marin ansvarsförsäkring där det är representerat.
- (125) I sin dom i målet Hoffman-La Roche (punkt 42) ansåg EG-domstolen vidare att en relevant faktor vid bedömningen av ett företags marknadsinflytande är om det finns ett avsevärt avstånd mellan ett företags marknadsandel och de största konkurrenternas marknadsandelar. Vad gäller det här ärendet är det inte någon tvekan om att det finns ett avsevärt avstånd mellan IG:s marknadsandelar och konkurrenternas.

(3) REG 1996, s. II-1201.

(4) EGT L 34, 10.2.1993, s. 20.

(5) EGT L 134, 18.5.1992, s. 1.

(6) Rec. 1991, s. I-3359.

(1) Rec. 1979, s. 461.

(2) Rec. 1992, s. II-1403.

(126) Också andra faktorer som beskrivs i domen i målet Hoffman-La Roche (punkt 42) ger i det här ärendet extra tyngd åt slutsatsen att IG har ett avsevärt marknadsinflytande. För det första har IG kapacitet att tillhandahålla marin ansvarsförsäkring på alla nivåer, vilket konkurrenterna inte har. För det andra har IG fått stor erfarenhet och blivit välkänt genom att under nästan hundra år tillhandahålla marin ansvarsförsäkring. För det tredje är IG representerat överallt i världen genom ett utbrett nät av medarbetare. Tillsammans med den stora marknadsandelen gör dessa starka sidor det möjligt för IG of P&I Clubs att upprätthålla en klart dominerande ställning och att i stor utsträckning agera oberoende av konkurrenterna.

2.2 Missbruk av en dominerande ställning

(127) I meddelandet om invändningar ansåg kommissionen att IG-arrangemangen ledde till två olika typer av missbruk av en dominerande ställning, nämligen en begränsning av den täckningsnivå som erbjuds och tillhandahållande av återförsäkring på diskriminerande villkor. I skälen 129–133 förklaras att IG-arrangemangen, mot bakgrund av ändringarna i Pooling-avtalet, inte längre kan anses leda till missbruk av en dominerande ställning. Detta utesluter inte att IG eller medlemmar som agerar tillsammans genom sitt affärsbeteende kan ägna sig åt missbruk av sin kollektiva dominerande ställning. Ett sådant beteende omfattas emellertid inte av detta beslut, som begränsas till en bedömning av de anmälda arrangemangen.

2.2.1 Exploaterande missbruk. Begränsning av de produkter som erbjuds på marknaden

(128) Genom avtalet om en enhetlig täckningsnivå utnyttjade IG sina kunder genom att erbjuda en enda försäkringsprodukt, vilket innebar att en stor del av efterfrågan inte tillfredsställdes. Detta utgjorde missbruk i den mening som avses i artikel 86 andra stycket b i EG-fördraget. Det bör emellertid erinras om att det inte är kommissionens sak att avgöra vilken täckningsnivå IG skall erbjuda. I detta sammanhang kan kommissionen ingripa endast om det finns klara och otvetydiga bevis för att en mycket stor del av konsumenternas efterfrågan när det gäller en tjänst som de utan tvekan behöver inte tillfredsställs och att IG därför verkligen missbrukar sin dominerande ställning.

(129) Detta är inte längre fallet. För det första har det redan förklarats (se skäl 76) att Pooling-avtalet har förtydligats, så att det framgår att P&I-klubbarna har rätt att på egen hand erbjuda lägre eller högre täckningsnivåer liksom att delta i alla samarbetsar-

rangemang som de finner lämpliga för detta ändamål.

(130) För det andra lämnas inte längre någon stor del av konsumenternas efterfrågan otillfredsställd sedan IG antog den nya lägsta gemensamma täckningsnivån på cirka 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar). De flesta av världens redarföreningar har lämnat synpunkter på denna fråga till kommissionen och har inte anfört några klagomål avseende den nya gemensamma täckningsnivån. Endast en del av den kontrollerade grekiska flottan, vilken totalt utgör omkring 15 % av världstonnaget, är fortfarande missnöjd med den nya täckningsnivån.

(131) Denna slutsats stärks av det faktum att den nya täckningsnivån objektivt sett måste anses kunna tillfredsställa kundernas behov. Det hävdades att ett överspillsanspråk skulle leda till att en stor del av rederibranschen blev konkursmässig genom att försöka hantera ett ersättningskrav upp till den tidigare täckningsnivån på cirka 16,5 miljarder euro (18 miljarder US-dollar). (Det måste klargöras att P&I-klubbarna i sina taxor inte räknar med kostnaden för ett överspillsanspråk, och medlemmarna behöver inte dela på kostnaden för ett sådant anspråk innan det faktiskt uppstår.) Detta kan inte vara fallet med den nya, lägre gränsen för täckning på cirka 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar).

(132) Det finns faktiskt tillräckliga bevis för att man rimligen skall kunna förvänta sig att rederibranschen kan hantera ett anspråk på upp till 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar). För det första kan man av erfarenheterna från tidigare anspråk dra slutsatsen att man inte kommer att behöva betala hela anspråket under ett och samma år, utan under en flerårsperiod, beroende på i vilken takt anspråken skall regleras. För det andra har vissa klubbar stora reserver, som kan användas för att finansiera en del av överspillsanspråket (den 20 februari 1997 uppgick reserverna till cirka 0,9 miljarder euro), vilket skulle minska bördan för enskilda redare. För det tredje har branschen vid tidigare händelser (såsom vid oljekrisen under 1970-talet) kunnat hantera kostnadsökningar av samma storlek som ett överspillsanspråk. Slutligen skulle ett sådant anspråk för de flesta fartyg utgöra en ganska liten del av deras årliga driftskostnader (under 10 %), och det är osannolikt att detta skulle tvinga dem i konkurs.

- (133) Mot bakgrund av alla dessa omständigheter anses reglerna om en lägsta gemensam täckningsnivå inte längre strida mot artikel 86 i EG-fördraget.

2.2.2 Utestängande missbruk. Tillhandahållande av återförsäkring på diskriminerande villkor

- (134) Pooling-avtalet ger oberoende P&I-försäkringsgivare möjlighet att erhålla återförsäkring från en av medlemmarna i IG om vissa villkor uppfylls. I meddelandet om invändningar ansåg kommissionen att det i Pooling-avtalet inte fanns objektiva och icke-diskriminerande villkor enligt vilka man kunde besluta vilka kommersiella P&I-försäkringsgivare som skulle kunna erhålla återförsäkring från IG:s medlemmar (däremot fanns det sådana villkor för oberoende ömsesidiga P&I-försäkringsgivare). Dessutom saknade Pooling-avtalet procedurregler enligt vilka oberoende P&I-försäkringsgivare (både kommersiella och ömsesidiga) skulle kunna kontrollera om IG:s regler om återförsäkring tillämpades korrekt, t.ex. skyldigheten att skriftligt meddela att ansökan om återförsäkring avslagits och att ange skälen till avslaget eller ett överklagandeförfarande.

- (135) Avsaknaden av objektiva villkor och procedurregler i Pooling-avtalet ansågs utgöra missbruk av en dominerande ställning i enlighet med artikel 86 i EG-fördraget. Som nämnts ovan är IG för närvarande den enda enheten på marknaden som erbjuder marin ansvarsförsäkring upp till ca 3,9 miljarder euro (4,25 miljarder US-dollar) och ingen oberoende försäkringsgivare kan själv uppnå den minimivolym som krävs för att erbjuda ett sådant skydd. Oberoende försäkringsgivare kan inte heller erhålla återförsäkring för omfattande marin ansvarsförsäkring på grund av sina begränsade marknadsandelar. Mot bakgrund av detta skulle IG lätt ha kunnat snedvrیدا konkurrensen genom att inte på objektiva villkor fastställa vilka oberoende försäkringsgivare som skulle erbjudas återförsäkring.

- (136) Som förklaras ovan (se skälen 27 och 28) har IG nu infört objektiva villkor för tillhandahållandet av återförsäkring till kommersiella försäkringsgivare och ett lämpligt förfarande för att ge alla oberoende P&I-försäkringsgivare som begär återförsäkring hos IG möjlighet att i rätt tid kontrollera att övervakningen av huruvida försäkringsgivaren uppfyller

villkoren genomförs korrekt. IG kommer i själva verket att tvingas ta ställning till en sådan begäran inom 30 dagar från mottagandet av alla relevanta uppgifter (denna period kan förlängas med ytterligare 30 dagar under förnyelseperioden). Om beslutet innebär avslag, bör den försäkringsgivare som nekas återförsäkring få ett skriftligt tillkännagivande med angivande av skälen till avslaget. Försäkringsgivaren kommer att ha rätt att överklaga beslutet. Mot bakgrund av detta anses reglerna om återförsäkring för oberoende P&I-försäkringsgivare inte längre strida mot artikel 86 i EG-fördraget.

3. ARTIKLARNAS 53 OCH 54 I EES-AVTALET

- (137) Enligt artikel 53 i EES-avtalet är alla avtal mellan företag som kan påverka handeln mellan avtalslutande parter och som har till syfte eller resultat att begränsa konkurrensen inom det territorium som omfattas av detta avtal förbjudna.

- (138) Enligt artikel 56.1 i EES-avtalet skall EG-kommissionen besluta i ärenden enligt artikel 53 i EES-avtalet när handeln mellan medlemsstaterna berörs av avtalet i fråga och när omsättningen i de berörda företagen inom EFTA-staternas territorium är mindre än 33 % av deras omsättning inom det territorium som täcks av EES-avtalet.

- (139) I detta ärende är P&I-klubbarnas omsättning inom EFTA-staternas territorium mindre än 33 % av deras omsättning inom EES. Därför är det EG-kommissionen som skall bedöma om IG har överträtt artikel 53 i EES-avtalet. Alla argument som i detta beslut har framförts med avseende på artikel 85 skall också gälla med avseende på artikel 53 i EES-avtalet.

- (140) Enligt artikel 54 i EES-avtalet skall ett eller flera företags missbruk av en dominerande ställning inom det territorium som täcks av EES-avtalet eller inom en väsentlig del av detta vara förbjudet.

- (141) Enligt artikel 56.2 i EES-avtalet skall EG-kommissionen avgöra enskilda ärenden enligt artikel 54 när en dominerande ställning förekommer såväl inom gemenskapens som EFTA-staternas territorium och när omsättningen i det dominerande företaget inom EFTA-staternas territorium är mindre än 33 % av omsättningen inom hela det territorium som täcks av EES-avtalet.

(142) I det nu aktuella fallet har P&I-klubbarna en världsomfattande dominerande ställning och deras omsättning inom EFTA-staternas territorium är mindre än 33 % av deras omsättning inom hela det territorium som täcks av EES-avtalet. Därför är det EG-kommissionen som skall avgöra om P&I-klubbarna har överträtt artikel 54 i EES-avtalet. Alla argument som i detta beslut har framförts med avseende på artikel 86 skall också gälla med avseende på artikel 54 i EES-avtalet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De tillgängliga faktauppgifterna föranleder inte kommissionen att vidta åtgärder enligt artikel 85.1 i EG-fördraget och artikel 53.1 i EES-avtalet i fråga om det ändrade International Group Pooling Agreement (Pooling-avtalet) och International Group Agreement (IGA), med undantag för reglerna om offertrutiner och minimikostnader för tankfartyg, i den mån dessa gäller självbehållskostnader.

Artikel 2

De tillgängliga faktauppgifterna föranleder inte kommissionen att vidta åtgärder enligt artikel 86 i EG-fördraget och artikel 54 i EES-avtalet i fråga om det ändrade Pooling-avtalet och det ändrade IGA.

Artikel 3

I enlighet med artikel 85.3 i EG-fördraget och artikel 53.3 i EES-avtalet förklaras bestämmelserna i artikel 85.1 i EG-fördraget och artikel 53.1 i EES-avtalet icke tillämpliga på de regler om offertrutiner och minimikostnader för tankfartyg som ingår i det ändrade IGA, i den mån reglerna gäller självbehållskostnader. Detta undantag skall vara giltigt från och med den 20 februari 1999, den dag då de senast anmälda ändringarna av Pooling-avtalet och IGA kommer att börja tillämpas, till och med den 20 februari 2009.

Artikel 4

International Group of P&I Clubs (IG) skall varje år underrätta kommissionen om alla ändringar i och/eller tillägg till det anmälda avtalet samt om alla andra avtal som ingås inom IG.

IG skall också årligen sända en rapport till kommissionen som klargör huruvida Pooling-avtalet fortfarande är nödvändigt för att P&I-klubbarna skall kunna tillhandahålla den täckningsnivå som man vid den tidpunkten har kommit överens om. Rapporten skall innehålla detaljerade redogörelser för utvecklingen på marknaderna för direkt P&I-försäkring och P&I-återförsäkring. När det gäller direkt P&I-försäkring, skall rapporten innehålla uppgifter om marknadsandelar och täckningsnivåer för IG och var och en av dess medlemmar liksom uppskattningar av marknadsandelar och täckningsnivåer för utomstående försäkringsgivare. När det gäller P&I-återförsäkring, skall rapporten innehålla en redogörelse för gruppens allmänna kvotåterförsäkring för förlust (nivåer för återförsäkring, de premier som betalats, återförsäkringsgivare som deltar i kvotåterförsäkringen, med respektive andelar) och en uppskattning av nivån på det skydd som tillhandahålls till andra P&I-aktörer.

Slutligen skall IG årligen tillhandahålla statistiska uppgifter om hur offertrutinerna och reglerna om offerter till tankfartyg fungerar.

Artikel 5

Detta beslut riktar sig till

The International Group of P&I Clubs
78 Fenchurch Street
London EC3M 4BT
Förenade kungariket

Utfärdat i Bryssel den 12 april 1999.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen

EUROPEISKA CENTRALBANKEN

EUROPEISKA CENTRALBANKENS BESLUT

av den 9 juni 1998

om antagandet av anställningsvillkoren för Europeiska centralbankens personal,
ändrade den 31 mars 1999

(ECB/1998/4)

(1999/330/EG)

EUROPEISKA CENTRALBANKENS RÅD HAR FATTAT
DETTA BESLUT

med beaktande av Stadgan för Europeiska centralbanks-
systemet och Europeiska centralbanken (nedan kallat
stadgan), särskilt artikel 36.1 och 47.2 femte strecksatsen i
denna,

med beaktande av förslaget av Europeiska centralbankens
direktion (ECB),

med beaktande av bidraget från ECB:s allmänna råd,

med beaktande av personalkommitténs vid Europeiska
monetära institutets synpunkter, och

av följande skäl:

- (1) Stadgan ger ECB-rådet rätt att på förslag av direk-
tionen fastställa anställningsvillkoren för ECB:s
personal.
- (2) Anställningsvillkoren skall innehålla de regler
vilka, tillsammans med anställningsavtalen, styr
anställningsförhållandena mellan ECB och dess
personal.
- (3) Anställningsvillkoren skall vara sådana att de för
ECB säkerställer tjänster av personal med största
möjliga grad av oberoende, kunnande, effektivitet
och integritet och rekryteringsförfarandet skall ske
på bredast möjliga geografiska bas från medlems-
länderna i Europeiska unionen och samtidigt
möjliggöra för personalen att utföra sina arbetsupp-
gifter under förhållanden som tillförsäkrar största
möjliga effektivitet.

(4) Anställningsvillkoren är inriktade på att främja
likabehandling, rättssäkerhet, öppenhet och effekti-
vit.

(5) I överensstämmelse med den policy avseende
öppenhet som ECB följer kommer anställningsvill-
koren för ECB:s personal att ställas till förfogande
för alla intressenter.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Härmed antas anställningsvillkoren för ECB:s personal.

Artikel 2

I informationssyfte kan exemplar av anställningsvillkoren
för ECB:s personal erhållas på begäran⁽¹⁾.

Artikel 3

Detta beslut skall offentliggöras i *Europeiska gemen-
skapernas officiella tidning*.

Utfärdat i Frankfurt am Main den 31 mars 1999.

ECB:s ordförande

Willem F. DUISENBERG

⁽¹⁾ Europeiska centralbanken, Generaldirektoratet för administra-
tion och personal, Postfach 16 03 19, D-60066 Frankfurt am
Main.

EUROPEISKA CENTRALBANKENS BESLUT

av den 1 december 1998

om de nationella centralbankernas procentandelar i fördelningsnyckeln till Europeiska centralbankens kapital

(ECB/1998/13)

(1999/331/EG)

EUROPEISKA CENTRALBANKENS RÅD HAR FATTAT
DETTA BESLUT

med beaktande av artikel 29 i Stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken (nedan kallad stadgan), och

av följande skäl:

Artikel 2 i ECB:s beslut av den 9 juni 1998 avseende den metod som skall tillämpas vid fastställandet av de nationella centralbankernas procentandelar i fördelningsnyckeln till Europeiska centralbankens kapital (ECB/1998/1)⁽¹⁾ fastställer att fördelningsnyckeln kan komma att justeras innan etapp tre inleds om Europeiska kommissionen före december 1998 inkommer med ett reviderat statistiskt underlag som skall användas vid fastställandet av fördelningsnyckeln vilket skulle leda till en förändring på 0,01 % eller mer i en nationell centralbanks andel.

Ett reviderat statistiskt underlag som skall användas vid fastställandet av fördelningsnyckeln tillhandahölls av Europeiska kommissionen i november 1998 i enlighet med de regler som antogs av Europeiska unionens råd den 5 juni 1998⁽²⁾.

De nationella centralbankernas (NCB) vikter i fördelningsnyckeln måste justeras då det reviderade statistiska underlaget leder till en förändring på 0,01 % eller mer i en nationell centralbanks andel.

Skulle Europeiska kommissionens siffror inte sammanlagt uppgå till 100 % skall avvikelserna utjämnas genom tillägg i stigande ordning av 0,0001 procentenheter till den minsta andelen (de minsta andelarna), tills exakt 100 % uppnås för de fall då initialsumman är under 100 %.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De nationella centralbankernas vikter i fördelningsnyckeln som avses i artikel 29.1 i stadgan skall vara följande:

— Nationale Bank van België/Banque Nationale de Belgique	2,8658 %
--	----------

— Danmarks Nationalbank	1,6709 %
— Deutsche Bundesbank	24,4935 %
— Bank of Greece	2,0564 %
— Banco de España	8,8935 %
— Banque de France	16,8337 %
— Central Bank of Ireland	0,8496 %
— Banca d'Italia	14,8950 %
— Banque centrale du Luxembourg	0,1492 %
— De Nederlandsche Bank	4,2780 %
— Österreichische Nationalbank	2,3594 %
— Banco de Portugal	1,9232 %
— Suomen Pankki	1,3970 %
— Sveriges Riksbank	2,6537 %
— Bank of England	14,6811 %

Artikel 2

1. Detta beslut skall ersätta ECB:s beslut av den 9 juni 1998 avseende den metod som skall tillämpas vid fastställandet av de nationella centralbankernas procentandelar i fördelningsnyckeln till Europeiska centralbankens kapital (ECB/1998/1).

2. Detta beslut skall träda i kraft retroaktivt från den 1 juni 1998. Europeiska centralbankens direktion befullmäktigas härmed att vidta alla nödvändiga åtgärder för att utföra justeringar av de belopp som redan har betalats av de nationella centralbankerna enligt ECB:s beslut av den 9 juni 1998 avseende bestämmelser som är nödvändiga för inbetalning av Europeiska centralbankens kapital (ECB/1998/2).

3. Detta beslut skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Utfärdat i Frankfurt am Main den 1 december 1998.

ECB:s ordförande

Willem F. DUISENBERG

⁽¹⁾ EGT L 8, 14.1.1999, s. 31.⁽²⁾ Se rådets beslut 98/382/EG, offentliggjort i EGT L 171, 17.6.1998, s. 33.

ARBETSORDNING FÖR EUROPEISKA CENTRALBANKEN, ÄNDRAD DEN 22 APRIL 1999

EUROPEISKA CENTRALBANKENS RÅD HAR ANTAGIT
DENNA ARBETSORDNING

med beaktande av protokollet om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken (nedan kallat stadgan), särskilt artikel 12.3 i denna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

INLEDANDE KAPITEL

Artikel 1

Fördraget och stadgan

Denna arbetsordning skall komplettera Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (nedan kallat fördraget) och stadgan. De termer som används i denna arbetsordning skall ha samma innebörd som de har i fördraget och stadgan.

KAPITEL I

EUROPEISKA CENTRALBANKENS RÅD

Artikel 2

Tidpunkt och plats för Europeiska centralbankens råds sammanträden

2.1 Tidpunkten för sammanträden skall bestämmas av Europeiska centralbankens råd på förslag av ordföranden. ECB-rådet skall i princip sammanträda regelbundet enligt ett schema som fastställs av ECB-rådet i god tid före varje kalenderårs början.

2.2 Ordföranden skall sammankalla ECB-rådet till sammanträde om minst tre ledamöter så begär.

2.3 Ordföranden kan även kalla ECB-rådet till sammanträde närhelst han/hon finner det nödvändigt.

2.4 ECB-rådet skall normalt hålla sina sammanträden i Europeiska centralbankens (nedan kallad ECB) lokaler.

2.5 Sammanträden kan även hållas i form av telekonferenser, såvida inte minst tre centralbankschefer motsätter sig detta.

Artikel 3

Närvaro vid ECB-rådets sammanträden

3.1 Utöver vad som särskilt föreskrivs härom skall endast ECB-rådets ledamöter, ordföranden i Europeiska unionens råd och en ledamot av Europeiska kommissionen ha rätt att närvara vid ECB-rådets sammanträden.

3.2 Varje centralbankschef får normalt åtföljas av en person under de delar av sammanträdena som inte rör penning- och valutapolitik.

3.3 Om en centralbankschef är förhindrad att närvara kan han/hon skriftligen utse en ersättare utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 4. Detta skriftliga meddelande skall sändas till ordföranden i god tid före sammanträdet.

3.4 ECB-rådet kan även bjuda in andra personer att närvara vid dess sammanträden om detta anses lämpligt.

Artikel 4

Omröstning

4.1 ECB-rådet är beslutfört om minst två tredjedelar av ledamöterna är närvarande. Om beslutförhet inte föreligger kan ordföranden kalla till ett extra sammanträde där beslut kan fattas utan hänsyn till närvaroregeln.

4.2 ECB-rådet skall fatta beslut genom omröstning på begäran av ordföranden. Ordföranden skall även inleda ett omröstningsförfarande, om en ledamot begär detta.

4.3 Nedlagda röster skall inte hindra ECB-rådet från att anta beslut enligt artikel 41.2 i stadgan.

4.4 En ledamot av ECB-rådet som är förhindrad att rösta under en längre period (mer än en månad) kan utse en ersättare som ledamot av ECB-rådet.

4.5 Om en centralbankschef inte kan rösta om ett beslut som skall fattas enligt artiklarna 28, 29, 30, 32, 33 och 51 i stadgan, får dennes utsedda ersättare avge den ordinarie ledamotens vägda röst i enlighet med artikel 10.3 i stadgan.

4.6 Ordföranden får besluta om slutet omröstning, om tre ledamöter av ECB-rådet begär detta. Om ledamöterna av ECB-rådet personligen berörs av ett förestående beslut enligt artikel 11.1, 11.3 eller 11.4 i stadgan, skall omröstningen om detta beslut alltid vara slutet. I sådana fall får de berörda ledamöterna inte rösta.

4.7 Beslut kan också fattas genom skriftligt förfarande, såvida inte minst tre ledamöter av ECB-rådet motsätter sig detta. För skriftligt förfarande krävs i) att ECB-rådets ledamöter normalt ges minst fem arbetsdagar för att överväga beslutet, ii) personlig underskrift av varje ledamot av ECB-rådet (eller dennes ersättare enligt artikel 4.4), och iii) att beslut som fattas på detta sätt förs in i protokollet för ECB-rådets nästa sammanträde.

Artikel 5

Organisation av ECB-rådets sammanträden

5.1 Dagordningen för varje sammanträde skall antas av ECB-rådet. En preliminär dagordning skall utarbetas av direktionen och skickas tillsammans med tillhörande handlingar till ECB-rådets ledamöter och andra bemyndigade deltagare minst åtta dagar före sammanträdet, utom i nödfall, då direktionen skall agera på lämpligt sätt med tanke på omständigheterna. ECB-rådet kan besluta om att stryka eller lägga till punkter på den preliminära dagordningen på förslag av ordföranden eller en ledamot av ECB-rådet. En punkt skall strykas från dagordningen på begäran av minst tre ledamöter av ECB-rådet, om tillhörande handlingar inte sänts till ledamöterna i rätt tid.

5.2 Protokollet från ECB-rådets sammanträden skall underställas ledamöterna för godkännande vid nästa sammanträde (eller, vid behov, tidigare genom skriftligt förfarande) och skall undertecknas av ordföranden.

KAPITEL II

DIREKTIONEN

Artikel 6

Tidpunkt och plats för direktionens sammanträden

6.1 Tidpunkt för sammanträdena skall bestämmas av direktionen på förslag av ordföranden.

6.2 Ordföranden kan även sammankalla till direktionssammanträde närhelst han/hon finner det nödvändigt.

Artikel 7

Omröstning

7.1 Direktionen är beslutförför enligt artikel 11.5 i stadgan, om minst två tredjedelar av ledamöterna är närvarande. Om direktionen inte är beslutförför får ordföranden kalla till ett extra sammanträde där beslut kan fattas utan hänsyn till närvaroregeln.

7.2 Beslut kan också fattas genom skriftligt förfarande, såvida inte minst två ledamöter av direktionen motsätter sig detta.

7.3 Ledamöter av direktionen som personligen berörs av ett förestående beslut enligt artikel 11.1, 11.3 eller 11.4 i stadgan får inte rösta om detta beslut.

Artikel 8

Organisation av direktionens sammanträden

Direktionen skall besluta om hur dess sammanträden skall organiseras.

KAPITEL III

EUROPEISKA CENTRALBANKENS ORGANISATION

Artikel 9

Kommittéer inom Europeiska centralbankssystemet

9.1 Kommittéer inom Europeiska centralbankssystemet (nedan kallade ECBS-kommittéer), bestående av företrädare för ECB och för den nationella centralbanken i varje deltagande medlemsstat, kommer att tillsättas med uppgift att bistå Europeiska centralbankssystemet (nedan kallat ECBS) i dess arbete.

9.2 ECB-rådet skall fastställa uppdragen för ECBS-kommittéerna och utse deras ordförande. I regel skall ordföranden vara en företrädare för ECB. Både ECB-rådet och direktionen skall ha rätt att uppdraga åt ECBS-kommittéerna att utreda specifika frågor.

9.3 ECBS-kommittéerna skall avlägga sina rapporter till ECB-rådet via direktionen. Banktillsynskommittén behöver inte rapportera via direktionen, när den tjänar som forum för samråd i frågor som inte rör de tillsynsfunktioner som åligger ECBS enligt fördraget och stadgan.

9.4 Den nationella centralbanken i varje icke-deltagande medlemsstat kan också utse en företrädare som får delta i ECBS-kommittésammanträden när frågor inom ECB:s allmänna råds behörighetsområde behandlas där. Sådana företrädare kan även inbjudas att delta i andra sammanträden när den berörda kommitténs ordförande och direktionen finner detta lämpligt.

9.5 Företrädare för Europeiska kommissionens tjänst-avdelningar kan bjudas in att närvara vid ECBS-kommittésammanträden som rör specifika frågor av direkt intresse för kommissionen. Även företrädare för andra gemenskapsorgan och för tredje part kan inbjudas om och i de fall detta befinns lämpligt.

9.6 ECB skall ställa sekretariatstjänster till ECBS-kommittéernas förfogande.

*Artikel 10***Intern struktur**

10.1 Efter att ha hört ECB-rådet skall direktionen fatta beslut om antalet arbetsenheter inom ECB och om de enskilda enheternas benämningar och behörighetsområden. Detta beslut skall offentliggöras.

10.2 Samtliga arbetsenheter inom ECB skall vara direkt underställda direktionen. Direktionen skall fatta beslut om sina enskilda ledamöters ansvarsområden vad gäller ECB:s arbetsenheter och skall underrätta ECB-rådet, ECB:s allmänna råd och ECB:s personal om sina beslut. Sådana beslut måste fattas i närvaro av samtliga direktionsledamöter, och ett beslut kan inte fattas om ordföranden röstar emot det.

*Artikel 11***ECB:s personal**

11.1 Varje medlem av ECB:s personal skall underrättas om sin position inom ECB:s struktur, sina rapporteringsvägar och sina ansvarsområden i tjänsten.

11.2 Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 36 och 47 i stadgan skall direktionen utfärda organisationsföreskrifter (nedan kallade administrativa cirkulär). Dessa föreskrifter skall vara bindande för ECB:s personal.

11.3 Direktionen skall utfärda, och vid behov ändra, en uppförandekodex till ledning för sina ledamöter och sin personal.

KAPITEL IV

ECB:S ALLMÄNNA RÅDS DELTAGANDE I EUROPEISKA CENTRALBANKSSYSTEMETS UPPGIFTER*Artikel 12***Förhållandet mellan ECB-rådet och ECB:s allmänna råd**

12.1 ECB:s allmänna råd skall beredas möjlighet att framföra iakttagelser innan ECB-rådet antar

- yttranden enligt artiklarna 4 och 25.1 i stadgan,
- ECB-rekommendationer på statistikområdet enligt artikel 42 i stadgan,
- årsrapporten,
- föreskrifterna om standardisering av redovisningsregler och rapportering av transaktioner,

- åtgärderna för tillämpningen av artikel 29 i stadgan,
- anställningsvillkoren för ECB:s personal,
- ett ECB-uttrande i samband med förberedelser för att oåterkalleligen låsa växelkurser, antingen som ett yttrande enligt artikel 1091.5 i fördraget eller som ett yttrande om EG-rättsakter som skall antas då ett undantag upphävs.

12.2 Närhelst ECB:s allmänna råd anmodas att framföra iakttagelser enligt ovan nämnda punkter, skall rådet ges en rimlig tid, omfattande minst tio arbetsdagar. I brådskande fall (som skall motiveras i hemställan) kan perioden förkortas till fem arbetsdagar. Ordföranden kan besluta om skriftligt förfarande.

12.3 Ordföranden skall i enlighet med artikel 47.4 i stadgan underrätta ECB:s allmänna råd om beslut som har fattats av ECB-rådet.

*Artikel 13***Förhållandet mellan direktionen och ECB:s allmänna råd**

13.1 ECB:s allmänna råd skall beredas möjlighet att framföra iakttagelser innan direktionen

- implementerar rättsakter antagna av ECB-rådet, för vilka bidrag från ECB:s allmänna råd krävs enligt artikel 12.1 ovan,
- på delegation från ECB-rådet enligt artikel 12.1 i stadgan, antar rättsakter för vilka bidrag från ECB:s allmänna råd krävs enligt artikel 12.1 i denna arbetsordning.

13.2 Närhelst ECB:s allmänna råd anmodas att framföra iakttagelser enligt ovan nämnda punkter, skall rådet ges en rimlig tidsperiod, omfattande minst tio arbetsdagar. I brådskande fall (som skall motiveras i hemställan) kan perioden förkortas till fem arbetsdagar. Ordföranden kan besluta om skriftligt förfarande.

KAPITEL V

SÄRSKILDA PROCEDURREGLER*Artikel 14***Delegering av befogenheter**

14.1 Om ECB-rådet delegerar befogenheter till direktionen enligt artikel 12.1 andra stycket, sista meningen i stadgan, skall berörda parter underrättas, eller också skall detta offentliggöras om så är lämpligt, i fall då befogenheterna medför rättsverkan för tredje part. ECB-rådet skall omgående underrättas om rättsakter som direktionen antagit efter delegering.

14.2 Den förteckning som upprättats enligt artikel 39 i stadgan över ECB:s firmatecknare, skall tillställas berörda parter.

Artikel 15

Budgetförfarande

15.1 ECB-rådet skall före utgången av varje räkenskapsår anta ECB:s budget för det följande räkenskapsåret på förslag av direktionen i enlighet med principer som ECB-rådet fastställer.

15.2 ECB-rådet skall tillsätta en budgetkommitté, som skall bistå i frågor som rör ECB:s budget, och fastställa kommitténs uppdrag och sammansättning.

Artikel 16

Rapportering och årsredovisning

16.1 Behörigheten att anta den årsrapport som krävs enligt artikel 15.3 i stadgan skall tillhöra ECB-rådet.

16.2 Till direktionen skall delegeras behörigheten att anta och offentliggöra kvartalsrapporterna enligt artikel 15.1 i stadgan, de konsoliderade veckorapporterna över ECBS finansiella ställning enligt artikel 15.2 i stadgan, de konsoliderade balansräkningarna enligt artikel 26.3 i stadgan samt andra rapporter.

16.3 Direktionen skall, enligt de principer som ECB-rådet fastställer, upprätta ECB:s årsredovisning före utgången av den första månaden av det följande räkenskapsåret. Redovisningen skall överlämnas till externrevisorn.

16.4 ECB-rådet skall godkänna ECB:s årsredovisning före utgången av det första kvartalet av det följande året. Externrevisorns revisionsberättelse skall ha tillställts ECB-rådet innan redovisningen godkänns.

Artikel 17

ECB:s rättsliga instrument

17.1 ECB:s förordningar skall antas av ECB-rådet och undertecknas på dess vägnar av ordföranden.

17.2 ECB:s riktlinjer skall antas av ECB-rådet, och därefter delges, på ett av Europeiska gemenskapernas officiella språk, och undertecknas på ECB-rådets vägnar av ordföranden. Av riktlinjerna skall framgå de bakomliggande skälen. De nationella centralbankerna kan delges riktlinjer via telefax, e-post, telex eller per brev. Varje

ECB-riktlinje som skall offentliggöras skall översättas till Europeiska gemenskapernas officiella språk.

17.3 ECB-rådet kan delegera sin normgivningsrätt till direktionen för tillämpningen av ECB-rådets förordningar och riktlinjer. I förordningen eller riktlinjen i fråga skall närmare preciseras vad som skall tillämpas liksom begränsningarna och omfattningen av normgivningsrätten.

17.4 ECB:s beslut och rekommendationer skall antas av ECB-rådet eller direktionen inom deras respektive behörighetsområden, och skall undertecknas av ordföranden. Av besluten och rekommendationerna skall framgå de bakomliggande skälen. Rekommendationer till sekundär gemenskapslagstiftning enligt artikel 42 i stadgan skall antas av ECB-rådet.

17.5 Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 44 andra stycket och artikel 47.1 första strecksatsen i stadgan skall ECB:s yttranden antas av ECB-rådet. I undantagsfall, och såvida inte minst tre centralbankschefer uttrycker en begäran att behålla ECB-rådets behörighet att anta ett visst yttrande, kan dock direktionen anta ECB:s yttranden på grundval av ECB-rådets kommentarer och med beaktande av bidraget från ECB:s allmänna råd. ECB:s yttranden skall undertecknas av ordföranden.

17.6 ECB:s instruktioner skall antas av direktionen, och därefter delges, på ett av Europeiska gemenskapernas officiella språk, och undertecknas på direktionens vägnar av ordföranden eller av två av direktionens ledamöter. De nationella centralbankerna kan delges instruktioner via telefax, e-post, telex eller per brev. Varje ECB-instruktion som skall offentliggöras skall översättas till Europeiska gemenskapernas officiella språk.

17.7 Alla ECB:s rättsliga instrument skall numreras löpande för att underlätta identifieringen. Direktionen skall vidta åtgärder för att tillse att originalen finns i säkert förvar, att underrättelse om de rättsliga instrumenten lämnas till dem som avses däri eller till remissmyndigheter, och att ECB:s förordningar, yttranden om förslag till gemenskapslagstiftning samt rättsliga instrument för vilka uttryckligt beslut om offentliggörande har fattats, offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* på alla Europeiska gemenskapernas officiella språk.

17.8 Principerna i rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 skall vara tillämpliga på de rättsakter från ECB som föreskrivs i artikel 34 i stadgan.

*Artikel 18***Förfarande avseende artikel 105a.2 i fördraget**

Sådant godkännande som avses i artikel 105a.2 i fördraget skall antas av ECB-rådet i ett samlat beslut avseende samtliga deltagande medlemsstater under loppet av det sista kvartalet av varje år för det följande året.

*Artikel 19***Upphandling**

19.1 Vid upphandling av varor och tjänster för ECB skall vederbörlig hänsyn tas till principerna om offentlighet, öppenhet, lika möjligheter, lika behandling och effektiv förvaltning.

19.2 Utan avsteg från principen om effektiv förvaltning kan i brådskande fall undantag göras från de ovan nämnda principerna: av säkerhets- eller sekretessskäl, när det bara finns en enda leverantör, för leveranser från de nationella centralbankerna till ECB, för att säkerställa kontinuitet i fråga om leverantörer, samt för tillgångar som förvärvas från Europeiska monetära institutet (nedan kallat EMI).

*Artikel 20***Urval, tillsättning och befordran av personal**

20.1 All personal väljs ut, tillsätts och befordras av direktionen.

20.2 Personalen skall väljas, tillsättas och befordras med vederbörlig hänsyn tagen till principer om yrkesmässig kompetens, offentlighet, öppenhet, lika möjligheter och lika behandling. Närmare upplysningar om regler och förfaranden för rekrytering och intern befordran skall lämnas i ett administrativt cirkulär.

20.3 Direktionen får rekrytera personal från EMI (i likvidation) till ECB utan att följa de särskilda reglerna och förfarandena för rekrytering.

*Artikel 21***Anställningsvillkor**

21.1 Anställningsförhållandet mellan ECB och dess personal skall regleras av ECB:s anställningsvillkor och personalregler.

21.2 Anställningsvillkoren skall godkännas och vid behov ändras av ECB-rådet på förslag av direktionen. ECB:s allmänna råd skall höras enligt det förfarande som föreskrivs i denna arbetsordning.

21.3 Anställningsvillkoren skall tillämpas med stöd av personalreglerna, vilka skall antas och vid behov ändras av direktionen.

21.4 Personalkommittén skall höras innan nya anställningsvillkor eller personalregler antas. Kommittén skall avge sitt yttrande, i förekommande fall, till ECB-rådet eller till direktionen.

*Artikel 22***Meddelanden och tillkännagivanden**

Allmänna meddelanden och tillkännagivanden av beslut som fattats av ECB:s beslutande organ kan offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* och via de nyhetsbyråer som brukar användas på finansmarknaderna.

*Artikel 23***Sekretess och tillgång till ECB:s dokument och arkiv**

23.1 Överläggningarna i ECB:s beslutande organ och i kommittéer och grupper som tillsatts av dem skall vara hemliga om inte ECB-rådet bemyndigar ordföranden att offentliggöra resultaten av överläggningarna.

23.2 Samtliga dokument som upprättas av ECB skall vara sekretessbelagda, såvida inte ECB-rådet beslutar annorlunda. Tillgång till ECB:s handlingar och arkiv och till dokument som tidigare förvarades i EMI:s arkiv skall styras av Europeiska centralbankens beslut av den 3 november 1998 avseende allmänhetens tillgång till Europeiska centralbankens dokument och arkiv (ECB/1998/12) (1).

23.3 Arkivhandlingar hos kommittén för centralbankscheferna i Europeiska gemenskapens medlemsstater, EMI och ECB skall vara fritt tillgängliga efter trettio år. I särskilda fall får ECB-rådet förkorta denna period.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

*Artikel 24***Ändring av denna arbetsordning**

ECB-rådet kan ändra denna arbetsordning. ECB:s allmänna råd kan föreslå ändringar och direktionen kan anta tilläggsföreskrifter inom sitt behörighetsområde.

(1) EGT L 110, 28.4.1999, s. 30.

*Artikel 25***Offentliggörande**

Denna arbetsordning skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Utfärdad i Frankfurt am Main den 22 april 1999.

På ECB-rådets vägnar

Willem F. DUISENBERG

Ordförande

RÄTTELSER

Rättelse till rådets förordning (EG) nr 2797/98 av den 17 december 1998 om att ersätta bilagan till förordning (EG) nr 1255/96 om tillfälligt upphävande av den gemensamma tulltaxans autonoma tullsatser för vissa industri- och jordbruksprodukter

(Europeiska gemenskapernas officiella tidning L 352 av den 29 december 1998)

På sidan 32, Uppdatering av bilagan till förordning (EG) nr 1255/96, åttonde produktslaget skall KN-nummer och TARIC för "overlaypaper" ha följande lydelse:

KN-nummer	TARIC	Beskrivning	Autonom tullsats %
ex 4802 51 90	10	Overlaypaper, med en bredd av mer än 110 cm och innehållande mer än 5 viktprocent korund	0*
ex 4802 52 20	10		
ex 4802 52 80	10		

Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 455/95 av den 28 februari 1995 om ändring av förordningarna (EEG) nr 1547/87 och (EEG) nr 1589/87 om inköp av smör av interventionsorgan och förordningarna (EEG) nr 2191/81 och (EEG) nr 570/88 om beviljande av stöd för inköp av smör och försäljning av smör till nedsatt pris till särskilda kategorier av konsumenter och industrier

(Europeiska gemenskapernas officiella tidning L 46 av den 1 mars 1995)

På sidan 32, artikel 1.2 b i), strecksatsen skall det

i stället för: "— om han skriftligen förbinder sig att respektera bestämmelserna i artiklarna 5.3 och 5.4 i förordning (EG) nr 454/95,"

vara: "— om han skriftligen förbinder sig att respektera bestämmelserna i artikel 5.3 i förordning (EG) nr 454/95,".

Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 992/1999 av den 10 maj 1999 om leverans av spannmål som livsmedelsbistånd

(Europeiska gemenskapernas officiella tidning L 121 av den 11 maj 1999)

På sidan 10 punkt 9, skall det

i stället för: "9. Emballage (7): Se EGT C 267, 13.9.1996, s. 1 (1.0 A 1.a, 2.a och B.2)"

vara: "9. Emballage (7): Se EGT C 267, 13.9.1996, s. 1 (1.0 A 1.a, 2.a och B.3)"

Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 1019/1999 av den 17 maj 1999 om återinförande av förmånstullar vid import av prydnadsnejlikor (på kvist) med ursprung i Israel

(Europeiska gemenskapernas officiella tidning L 124 av den 18 maj 1999)

På sidan 6, i det femte skälet och i artikel 1, punkt 2 skall det

i stället för: "förordning (EG) nr 940/1999",

vara: "förordning (EG) nr 942/1999".
